De skulle være berømte YouTubere. De ville hurtigt blive større end Armin, Rasmus Brohave og Alexander Husum.

Simon går i 5. klasse og er lige begyndt på en ny skole. Alle drengene i klassen går kun op i fodbold, og de synes, det er barnligt, at Simon spiller Minecraft og drømmer om at blive en berømt YouTuber. Han bliver venner med Rosa, og med hendes hjælp laver han sin første chili-challenge. Den nye video får nogle likes, men også en kommentar fra en, der kalder sig Seb05, som synes, den er latterlig: Nettet er jo allerede fyldt med videoer, hvor folk spiser chilier.

Seb05 begynder at stille Simon nye challenges, og i takt med at udfordringerne bliver vildere og vildere, får hans kanal flere og flere subscribers. Men Simon begynder at blive bange. Det, han laver, er både ulovligt og livsfarligt. Hvor langt tør han gå i sin jagt på Guldtuben?

Læs også de andre bøger om Selfie-Simon

HØST & SØN

9 788763 854689

SUSANNE FOLDBERG

SELFIE-SIMON

SUSANNE FOLDBERG

SELFIE SIMON

FINDES DER EN CHALLENGE, DU IKKE VILLE TAGE, FOR AT BLIVE ÅRETS YOUTUBER?

HØST & SØN

NÁ
LÅNT

Selfie-Simon
© Susanne Foldberg og Høst & Søn/Gyldendal A/S, København, 2017
1. udgave, 8. oplag
Omslag: Alette Bertelsen/aletteb.dk
Sat med Palatino hos Christensen Grafisk
og trykt hos Livonia Print, Riga
ISBN 978-87-638-5468-9
Printed in EU 2024

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov
om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Høst & Søn | Klareboderne 3 | DK-1115 København K
www.gyldendal.dk

En del af Gyldendal-gruppen

Kapitel 1

Skolen lignede slet ikke Simons gamle skole. Den var i røde mursten og to etager. Nogen havde malet graffiti på muren. FUCK DIG. Simon tog en selfie med skolen som baggrund.

En kvinde med pagehår og runde briller kom ud i skolegården og kiggede rundt. Da hun fik øje på ham, vinkede hun og gik hen imod ham.

»Hedder du Simon?« råbte hun.

Simon nikkede.

»Vidste du ikke, hvor du skulle gå hen?« Nu var hun kommet så tæt på, at Simon kunne se hendes rynker. Hun var vist på alder med mor.

Simon rystede på hovedet.

»Jeg hedder Vivi. Jeg er din nye klasselærer.« Hun smilede og rakte hånden frem. »5.b sidder og venter på dig. De glæder sig sådan til at møde dig.«

Simon nikkede. Det var, som om han ikke

kunne tale mere. *Sig noget. Du er ikke stum, er du?* sagde han til sig selv, da de gik ind på gangen. Men han kunne ikke sige, at han glædede sig til at møde sine nye klassekammerater.

Vivi skubbede døren til klasseværelset op. Børnene fik travlt med at sætte sig på deres pladser. 'Velkommen Simon' stod der på tavlen. Der var malet en blomsterranke omkring bogstaverne. Og, ved siden af, en galge med et dinglende skelet.

»Nej, venner, det er ikke sjovt. Hvad er det for en velkomst at give vores nye dreng?« Vivi greb tavlesvampen og gav sig til at fjerne galgen.

»Vi legede bare galgeleg, mens vi ventede på ham den nye.« En dreng med halvlangt, lyst hår og pandebånd slog med håret og så på Vivi med store uskyldige øjne.

»Den er god med dig, Sebastian. Hvor er ordet, I skulle gætte?« spurgte Vivi.

Sebastian trak på skulderen og så pludselig knap så selvsikker ud.

»Simon. Du kan sætte dig ved siden af Jonas.« Vivi pegede på en ledig plads ved et bord bagerst i klassen. Simon skyndte sig der-

ned og mærkede, hvordan de alle sammen stirrede på ham. Han holdt blikket stift rettet mod gulvet og turde knap se på Jonas, da han satte sig ved siden af ham.

»Vil du fortælle lidt om dig selv og din familie, Simon?« spurgte Vivi.

Simon rystede på hovedet. Han kunne ikke få et ord frem. Ikke lige nu.

»Så gemmer vi det til en anden gang,« sagde Vivi og bad klassen finde deres danskbøger frem.

Simon havde ingen bøger, så da Vivi havde sat de andre i gang med en opgave, gik hun ud for at finde nogle til ham. Knap var hun ude af døren, før Jonas vendte sig og stirrede på Simon. Hans øjne var vandblå.

»Spiller du fodbold?« spurgte han.

Simon rystede på hovedet. Jonas sukkede. De betragtede hinanden i tavshed.

»Kan du tale?« spurgte Jonas så.

Simon nikkede.

»Bevis det!«

Simon hørte blodet dunke i sine ører. Så var Vivi tilbage og lagde en stak bøger foran ham.

»Værsgo. Der er også et par kladdehæfter, så du kan komme i gang med arbejdet.« Hun smilede.

Simon slog op på den første side i hæftet og gav sig til at bøje verber. Nutid, datid, før nutid, før datid. Skriv en sætning i ønskeform, stod der.

Jeg ville ønske, at jeg stadig boede i min gamle by. Så ville jeg ikke være tvunget til at gå på den her skod-skole, skrev Simon. Hvorfor skulle far også få job her? Han opdagede, at Jonas læste ham over skulderen. Hurtigt viskede han sætningerne ud. Så ringede det.

»Han spiller ikke fodbold!« råbte Jonas ud i klassen. Et øjeblik gik de andre i stå. Så skramlede stolene igen mod det slidte linoleumsgulv. Sebastian greb en fodbold, som lå i et hjørne.

»Mig og Jonas er førstevælgere,« råbte han og løb ud af klassen. Kort efter var alle drengene forsvundet. Simon sukkede. Han tog sin telefon og sendte billedet af sig selv foran skolen til sin bedste ven Rasmus.

Min nye skole er mega ufed. Alle drengene er fodboldnørder.

Der kom intet svar.

Simon havde lidt ondt i maven. Han fandt sine høretelefoner frem og gik på YouTube. Rasmus og han havde deres egen kanal, hvor de lagde Minecraft-videoer op. De havde 40 subscribers og rigtig mange videoer. Simon havde lyst til at se en af dem. Men han turde ikke. Han var bange for, at han skulle komme til at savne Rasmus alt for meget. Han sank og fandt en musikvideo med Marcus og Martinus. *Du er elektrisk, du gi'r mig stød, når jeg tænker på dig* ... Han lukkede øjnene og lyttede til musikken.

Det gav et sæt i ham, da han mærkede en hånd på sin arm. Han åbnede øjnene og så en mørkhåret pige. Gik hun i klassen? Han vidste det ikke.

Pigen smilede. Så sagde hun noget, og han hev høretelefonerne ud. »Hvad?« Hans stemme lød pibende. Men han havde jo heller ikke rigtigt brugt den siden i morges.

»Jeg synes, det er fedt, at du ikke lader dig

presse til at spille fodbold. De andre drenge har ikke andet i hovedet.«

»Jeg er mega dårlig til fodbold,« sagde Simon. »Jeg kan knap nok ramme bolden. Men jeg byggede engang et fodbold-stadion i Minecraft. Sammen med min bedste ven fra min gamle skole.«

Hvor kom det fra? Hvorfor snakkede han om Rasmus? Heldigvis smilede pigen bare.

»Jeg spiller også Minecraft,« sagde hun. »Måske kan vi spille sammen en dag? Mit spillenavn er Rosalina. Ja, det er også mit rigtige navn. Altså Rosa. Ikke Lina.« Hun rablede ordene af sig.

I det samme ringede det, og pigen skyndte sig op til et af de forreste borde. Hun gik altså i klassen. Altså Rosa, ikke Lina ... Simon kunne ikke lade være med at smile.

I de næste timer havde de igen Vivi. Denne gang i kristendom. Det var ikke Simons yndlingsfag. Han kiggede ud ad vinduet. Det blæste, og røde og gule blade føg gennem luften. Så vibrerede hans telefon i lommen, og han lirkede den op under bordet.

Fed ny skole, med graffiti og det hele.

Simon sank. Han kiggede på uret. På den gamle skole havde de spisefrikvarter nu. Ringede det mon aldrig her?

I det samme kimede klokken. Jonas for op og rodede i sin taske. Han trak en madkasse og en drikkedunk frem. Så var han ovre i hjørnet efter bolden.

»Kom Seb, vi spiser udenfor, ikk'?« råbte han.

Sebastian nikkede, og kort efter var alle drengene væk.

Vivi sukkede.

»Spiller du ikke fodbold, Simon?« spurgte hun.

Simon rystede på hovedet. Han var åbenbart stadig stum over for Vivi.

»Hm.« Vivi rynkede brynene. »Det er godt det samme. De drenge ... Jeg er bange for, at de ikke får spist deres mad.«

Simon fandt sin madpakke. To halve med spegepølse og skinke og en klap-sammen med leverpostej. Plus et par gulerødder. Mor var

ikke synderligt opfindsom. Mor. Simon fik en klump i halsen. Han sank og sank. Rasende. Sad han ikke her og var ved at tude? Var han en baby? *En stum baby*, hånede han sig selv.

Han fandt sin telefon og kiggede længe på Rasmus' besked. Han savnede ham for vildt.

Sammen med Rasmus havde alting været så nemt. I den gamle klasse var de populære, og de andre så op til dem. Alle abonnerede på deres YouTube-kanal og syntes, den var mega sej. Når de lagde en ny video ud, så de andre den tit i klassen. På smartboardet i frikvarteret. Her var der ikke engang et smartboard, bare en gammeldags tavle med kridt og stiv tavlesvamp.

Simon knugede om mobilen. Han skrev en besked til Rasmus:

> Min klasselærer hedder Vivi. Latterligt, ikke? Det er jo ikke et navn, bare to gange vi.

Så tog han sine høretelefoner i. Han ville høre musik. Men hans fingre gik deres egne veje og klikkede ind på den sidste video, Rasmus og han havde lavet sammen. »Goddag og velkommen til denne her video,« lød Rasmus' velkendte stemme i hans ører. Det var kun lidt over en uge siden, de havde lavet den. Simon lukkede øjnene. Det var næsten, som om Rasmus var her.

»Hvad laver du?« Simon blev brat revet ud af sin egen verden. Sebastian stod foran ham, helt rød i hovedet. Havde det allerede ringet?

»Øh, jeg er på YouTube,« sagde Simon.

»Hvad ser du?«

»Øh ...«

Sebastian hev telefonen fra ham.

»Minecraft!« Han lo hånligt. »Spiller du MINECRAFT?«

Simon sad helt stille. Og ventede.

»Hov.« Sebastian kneb øjnene sammen og kiggede på skærmen, hvor videoen kørte videre. »Der er du jo. Hvor sødt!«

Simon lukkede øjnene igen. Han så videoen for sig. Han og Rasmus sad i hjørnet af skær-

men og kommenterede. Hvorfor havde han sat sig til at se den?

»Drenge, se her.« Sebastian slog med håret, mens han leende vinkede i luften med Simons telefon. Der dannede sig hurtigt en flok omkring ham.

»Må vi ikke høre lyden?« Jonas hev høretelefonerne ud. Rasmus og Simons stemmer fyldte rummet. De snakkede på skift.

»Nakker du det får der?« spurgte Simon.

»Jeps,« svarede Rasmus.

Hvor lød de barnlige! Simon kneb øjnene tæt sammen. Han ville ikke åbne dem igen. Hvis han lukkede øjnene længe nok, kunne han måske få alle drengene til at gå væk?

»Selfie-Simon og Racer-Rasser,« lød Sebastians stemme. »Verdens sejeste YouTubere!«

Simon blev varm i kinderne. Han havde lyst til at rejse sig og flå telefonen fra Sebastian. Men han blev bare siddende. Selfie-Simon og Racer-Rasser. Han og Rasmus havde haft mega optur, da de fandt på navnet til deres kanal. De syntes, det var så fedt. Nu lød det bare åndssvagt.

»Så må I gerne finde jeres pladser,« lød en mandestemme. Simon åbnede øjnene og så en ung fyr med hipsterskæg. Han gik hen mod Simon, og Sebastian lagde hurtigt telefonen på bordet.

»Jeg hedder Jesper. Jeg er jeres matematiklærer. Velkommen til,« sagde han.

»Tak.« Simon var helt overrasket over, at det lykkedes ham at sige noget.

Efter matematiktimen havde de fri. Endelig! Simon kunne ikke vente med at komme hjem. Alligevel blev han i klassen, til alle de andre var gået. Han ville undgå drengene.

Derhjemme smed han sin taske i gangen og skyndte sig ind på sit værelse. Der lugtede af maling, og væggene var så hvide, at han fik ondt i øjnene af at se på dem. De havde ikke nået at hænge plakater op endnu. Mor havde lovet, at de skulle gøre det i weekenden.

Han kastede sig på sengen. Han havde lyst til at slette alle de videoer, han havde lavet sammen med Rasmus. Han forestillede sig, at drengene fra den nye klasse sad og så dem

lige nu. Alle sammen. Han kunne næsten høre Sebastians hånlatter.

Han fandt den video, drengene havde grinet af i dag. Hans finger nærmede sig slet-knappen. Men han kunne ikke trykke. Videoen var jo ikke kun hans. Den var hans og Rasmus'. Rasmus havde været så glad for den. Dengang, for 10 dage siden og i et andet liv. Og Simon havde også været godt tilfreds.

Simon scrollede gennem deres kanal. 64 videoer! Måske behøvede han ikke slette dem alle sammen? Måske kunne han nøjes med de mest pinlige?

Alle videoerne var Minecraft-videoer, og han kunne ikke kende den ene fra den anden. Hvorfor havde de dog lavet så mange videoer om det samme?

Simon prøvede at huske det, men kunne ikke. De havde bare lavet dem. De havde ikke tænkt så meget over hvorfor. De havde lagt den første video på den 18. marts. Det var altså lidt over et halvt år siden, de havde startet deres kanal.

Simon kunne tydeligt huske den dag. De sad på Rasmus' værelse og drømte. De skulle

være berømte YouTubere. De ville hurtigt blive større end Armin, Rasmus Brohave og Alexander Husum. Der ville ikke gå mange måneder, før de begyndte at tjene penge på deres kanal.

Havde de virkelig selv troet på den? Simon greb sin telefon.

Er det i orden, hvis jeg sletter nogle af vores videoer?

???

Drengene i min nye klasse er ikke til Minecraft.

Men det er jeg, og jeg kan godt lide vores videoer.

Simon sukkede. Han så Rasmus for sig. Hans sjove lille næse og fregnerne. Det krøllede hår. Han ville ikke gøre ham ked af det.

Simon skyndte sig at tænde sin computer og gå ind i spillet. Så fandt han Rasmus på Skype.

De snakkede om deres by, og Rasmus sagde ikke et ord om videoerne. Det gjorde Simon heller ikke. Ikke før mor råbte, at de skulle spise om fem minutter.

»Er det i orden, at jeg sletter nogle videoer så?« spurgte han.

»Helt ærligt ...« Rasmus lød sur. »Skal dine nye klassekammerater bestemme over vores YouTube-kanal?«

»Nej, men ...« Simon rømmede sig. »Kanalen er ikke særlig fed lige nu. Vi kommer aldrig til at tjene penge, hvis vi kun lægger Minecraft-videoer ud!«

»Bah.« Rasmus vrængede, men gik i stå.

»Vi skal være berømte YouTubere. Har du glemt det?« spurgte Simon.

»Siiimooon, kom og dæk bord,« råbte mor fra køkkenet.

»Jeg er nødt til at smutte,« sagde han.

»Okay. Så slet bare hele møget. Jeg er da ligeglad,« sagde Rasmus og afbrød forbindelsen.

Simon lukkede sin computer med en knugen i maven. Han ville ikke slette noget, hvis Rasmus tog det på den måde.

Simon var knap trådt ind i køkkenet, før mor var over ham.

»Hvordan gik det i skolen? Er dine nye kammerater søde?« spurgte hun.

Simon trak på skulderen. Interesserede det mor? Hvis det gjorde, havde hun vel spurgt, lige da hun kom fra arbejde. Hun havde fået job i den nye by med det samme – som regnskabsassistent hos en malermester. Ved et lykketræf, sagde hun.

»Jeg ville ikke forstyrre dig, da jeg kom hjem. Jeg kunne høre, at du talte med Rasmus,« sagde mor, som om hun læste hans tanker.

»Nå. Men de andre var fine nok,« sagde Simon.

»Fine nok?!« udbrød mor.

»Ja.« Simon orkede ikke at fortælle om sin dag. »Hvor er far?«

»Han har ringet. Han når ikke hjem til middag.«

Simon sukkede. Skulle det være sådan hver dag? Far var begyndt på sit nye arbejde ugen før og havde ikke været hjemme til spisetid siden.

»Hvad med Emilie?« fortsatte han.

»Hun er hos en fra sin nye klasse,« sagde mor.

Simons hjerte sank. Det var typisk, at Emilie havde fået nye veninder lige med det samme. Hun gik på 10.-klasseskolen. Den lå for sig selv i den nye by. Mor havde syntes, det var ærgerligt, at de ikke skulle på den samme skole. Men Simon var glad for det. Emilie var for irriterende. Hun havde kun tøj og makeup i hovedet.

»Vi spiser herude,« sagde mor og pegede på det lille bord i køkkenet. Simon tog to dækkeservietter. To tallerkener, to glas, to knive og to gafler. Mor kom med et stearinlys.

»Vi skal rigtig hygge os,« sagde hun. Men det lød ikke, som om hun selv troede på det.

Efter maden skyndte Simon sig tilbage på sit værelse. Han orkede ikke mor. Hun kiggede hele tiden på ham med et borende blik. Som om hun ville trække ordene ud af ham. Men han ville ikke fortælle. Han var stumme Simon, ligesom han havde været i klassen. *Stumme-Simon*. Måske skulle det være hans nye YouTube-navn?

Han så på sin telefon. Displayet lyste. Noti-

fikation fra YouTube: Der er sket ændringer på din kanal. Hurtigt gik Simon ind på kanalen. Der var ingen videoer. Hvad?!

Han stirrede på skærmen. Var det Rasmus? Havde han slettet alle deres videoer?

Hurtigt tastede han Rasmus' nummer. Ingen tog den.

Har du slettet vores videoer?

Stadig intet svar.

Han ringede Rasmus op på Skype. Der var heller ikke forbindelse.

Simon smed sig på sengen. Hvad var det her? Han kunne leve med, at de nye klassekammerater var lede over for ham. Men Rasmus? Ham kunne han ikke holde ud at være uvenner med.

Han sparkede ned i sin madras. Først den ene fod. Så den anden fod. Den ene. Den anden ...

Så bippede hans telefon.

Var det ikke det, du ville? Du syntes jo, videoerne var dårlige.

Nej ...

Men egentlig havde han jo syntes, videoerne var pinlige. Han havde ønsket, at de var væk, så han ikke blev til grin i den nye klasse. Simon slettede sit nej.

Måske, men det var ikke ment på den måde. Er du ked af det?

Der kom ikke noget svar. Heller ikke efter et kvarter.

Rasmus?

Stadig ingen reaktion.

Simon krøllede sig sammen til en kugle på

sin seng. Den knugende følelse indeni voksede. Den væltede op i halsen, og han kunne ikke lade være med at græde. Lort. Det hele var noget lort.

Kapitel 2

Simon havde absolut ingen lyst til at gå i skole, da han vågnede næste dag. På vej derhen prøvede han at forestille sig, at han var en kendt YouTuber. Der kom masser af likes på hans videoer, og han var nomineret til Guldtuben. Men det virkede ikke rigtig.

Han sørgede for at vente, til det havde ringet. Så gik han hurtigt ind på gangen og hen til 5.b's klasselokale.

»Hej Simon!«

Han snurrede rundt. Der stod Rosa. Hun var i hullede cowboybukser og havde en kasket trukket ned i panden.

»Hej,« sagde han og blev lettet over, at hans stemme virkede.

»Jeg ville se nogle af dine videoer i går aftes,« sagde Rosa. »Men jeg kunne ikke finde dem.

Er det ikke 'Selfie-Simon og Racer-Rasser', jeres kanal hedder?«

Simon nikkede.

»Mærkeligt. Det var også det, jeg søgte på.« Rosa fik en dyb rynke i panden.

Simon trak vejret dybt.

»Det er ikke så mærkeligt,« røg det ud af ham. »Rasmus slettede alle vores videoer i går.«

»Slettede?! Hvorfor?«

»Fordi ...« Simon kunne ikke sige mere.

»Fordi?«

»Ja, bare fordi.« Simon begyndte at gå.

»Han er da en mærkelig ven,« sagde Rosa.

»Nej, han er ej!« Simon blev selv forskrækket over, hvor aggressiv han lød.

Rosa løftede afværgende hænderne. »Så siger vi det.«

I det samme gik Sebastian forbi.

»Har du fået en ny veninde, Simon?« spurgte han uskyldigt og vippede med det ene øjenbryn.

Simon blev varm i kinderne. Satans.

»Nej, nej! Vi snakker bare,« sagde han hurtigt.

»Okay.« Sebastian udtalte ordet overdrevent tydeligt.

Rosa sendte Simon et blik, som han ikke kunne tyde. Var hun blevet ked af det?

»Skal vi gå hjem til mig og spille Minecraft efter skole?« spurgte hun.

Simon tjekkede, at Sebastian var uden for hørevidde, før han svarede. Rasmus var jo alligevel sur på ham, så han kunne lige så godt sige ja.

Da Simon satte sig ved siden af Jonas, var Vivi allerede i gang med at tale om 'ord med flere betydninger' oppe ved tavlen. Alligevel vendte Jonas sig og stirrede på Simon.

»Er det rigtigt, at dig og din ven har slettet jeres videoer?« hviskede han.

Simon nikkede.

»Er det så slut med Selfie-Simon og Racer-Rasser?«

»Nej, vi er bare i gang med at finde på noget nyt. Noget sejere.«

Vivi snurrede rundt.

»Okay, I to. Det er dejligt, at I er blevet så gode venner. Men I skal altså holde op med at snakke i timen!«

Gode venner?! Hun skulle bare vide.

Efter skoletid ventede Rosa på ham. Simon puttede langsomt bøgerne i tasken. Pakkede i slowmotion sit penalhus sammen. Han ville have alle de andre ud af klassen. Han ville ikke have, at nogen skulle se ham følges med Rosa hjem.

Hun havde klæbet til ham i hvert frikvarter. Hun havde åbenbart ingen veninder i klassen. Men hun var også meget anderledes end de andre piger, som lod til kun at tale om makeup og sende hinanden beskeder på Snapchat.

Det var lidt irriterende med sådan en klæber. Men Rosa var faktisk sjov at være sammen med. I det ene frikvarter var de kravlet op på taget af cykelskuret og havde luret på 8.- og 9.-klasserne, som røg i smug. I det andet havde de været hos den lille købmand, der lå skråt over for skolen. Egentlig måtte 5.-klasserne ikke gå uden for skolens område. Men Rosa var ligeglad. Og hun havde penge med til slik.

»Hvor bor du?« spurgte Simon, da de omsider var på vej.

Rosa havde cykel med, men Simon var på gåben, så hun trak.

»Vent at se.«

»Er dine forældre skilt?«

Rosa rystede på hovedet.

Simon undrede sig. Hvorfor var Rosa pludselig så svær at hive ordene ud af? Var hun flov over, hvor hun boede? Han forestillede sig en lille lejlighed i en boligblok.

De traskede videre i tavshed. Det regnede let, og novembers mørke var ved at sænke sig, selv om klokken kun var lidt over tre. Der lå masser af visne blade på fortovet. Simon pløjede sig igennem. Han havde øjnene rettet mod sine støvler, der rodede op i bunkerne af brune blade. Og han var lige ved at støde ind i Rosa, da hun pludselig stoppede.

»Så er vi her!«

De stod foran en kæmpe hvid villa. Den havde sort tag og et lille tårn. Det måtte være byens største hus. Simon stirrede på hende.

»Bor du HER?«

Rosa nikkede. »Jeg ved godt, det er kikset. Med det tårn der ...«

»Det er da mega fedt!«

Rosa smilede. »Tak! Det synes jeg faktisk

også. Men de andre i klassen synes, det er latterligt. I de små klasser kaldte pigerne mig Rapunzel.«

Simon grinede. »En rigtig prinsesse.«

»De sagde, jeg bare skulle være blevet i mit tårn.«

»Hvor var de lede!«

Rosa nikkede, men skyndte sig så at skifte emne.

»Lad os komme ind og spille Minecraft.« Hun gik hurtigt ind ad havegangen.

Rosas værelse var kæmpestort og femkantet. Simon havde aldrig set noget lignende. Computeren stod på et bord midt i værelset, og skærmen var gigantisk.

Simon fandt sin bærbare i tasken og loggede på. Snart var de i gang med at bygge en by. Simon gravede efter diamanter og glemte næsten, at det ikke var Rasmus, han spillede med. Rosa var lige så god at arbejde sammen med.

Med ét opdagede han, at Racer-Rasser også var inde i spillet.

»Der er Rasmus, min ven. Skal vi spørge, om han vil spille sammen med os?«

Rosa nikkede, så Simon tog en dyb indånding og ringede Rasmus op på Skype. Han svarede med det samme.

»Jeg er hjemme hos Rosa fra min nye klasse. Vil du være med i vores by?« spurgte Simon.

»Ja.« Rasmus lød heldigvis, som han plejede.

Rasmus fandt dem hurtigt og gik i gang med at hakke efter kul. De var stille et stykke tid.

»Du havde altså ikke behøvet at slette alle vores videoer,« sagde Simon så.

»Er du sur over DET nu?«

»Nej, nej. Bare du ikke er ked af det.«

»Det er jeg ikke.«

Tavshed igen. Simon opdagede, at Rosa var holdt op med at bygge. Hun kiggede bare på ham.

»Skal vi så droppe vores kanal?« Simon kunne næsten ikke stille spørgsmålet. Men han var nødt til at vide, hvad Rasmus tænkte.

Rasmus tøvede.

»Helt ærligt, jeg kan ikke holde ud, hvis I dropper jeres kanal. Det skal Sebastian og de andre skvadderpander da ikke styre!« Det var Rosa.

»Skvadderpander!« Simon spruttede af grin. Rosa så såret ud. Så blev han alvorlig: »Du har ret. Sebastian er virkelig en nar. Han skal ikke bestemme. Men hvad skal vi så bruge kanalen til?«

»Challenges!« udbrød Rosa.

»Hvad mener du?«

»Kender du ikke Chili Klaus?«

Simon nikkede.

»Du kan spise en chili,« fortsatte Rosa ivrigt. »Jeg har et kamera. Jeg kan filme dig. Så lægger du videoen på YouTube, og folk synes, du er mega sej.«

»Ja, det er sejt! Måske brækker du dig,« sagde Rasmus. Simon kunne ikke finde ud af, om han var ironisk.

Han kiggede på Rosa. Hendes øjne strålede. Det var svært at sige nej.

»Vi kan gøre det i morgen. Jeg skal lige købe en chili først,« sagde han.

»Vi har masser af chili. Lad os gøre det nu!«

Kort efter sad Simon i Rosas køkken. På en høj stol ved en bardisk. Foran ham stod en tallerken med en rød chili. Rosa sagde, at den røde var mildest. Hendes mor havde både røde, gule og grønne.

Rosa rodede med at sætte sit kamera på stativ. Hendes kinder var næsten lige så røde som Simons chili. Hans hænder føltes klamme. Han havde set flere videoer med Chili Klaus. Han kunne særlig huske én med Bubber, hvor han blev ildrød i hovedet, og tårerne stod ud af hans øjne. Mon det også ville ske for ham? Ville det gøre skrigende ondt i munden, når han tog den første bid?

»Okay, jeg er klar,« meddelte Rosa.

»Skal vi ikke ...?« begyndte Simon, men bremsede sig selv. Hvad hjalp det at vente? En halv time eller til i morgen? Han kunne lige så godt få det overstået.

»Sig når jeg skal begynde,« sagde han.

»3, 2, 1, nu!« Rosa trykkede på en knap foroven. Det var et rigtigt spejlrefleks-kamera. Sådan ét havde Simon og Rasmus tit drømt om. Men det var mega dyrt.

Simon tog en dyb indånding.

»Goddag og velkommen til denne her video.

I dag vil jeg simpelthen spise en chili.« Hans stemme lød lille.

»Nej, vent.« Rosa stoppede kameraet. »Lad os øve det et par gange. Du skal lyde meget sejere.«

Simon sukkede.

»Goddag og velkommen til ... Goddag og velkommen til ... Goddag og velkommen til ...«

Rosa vendte øjne. »Helt ærligt. Vil du være YouTuber eller ej? Kan du ikke prøve at lyde, som om du synes, det er fedt?«

Men det synes jeg ikke. Ordene lå lige på Simons tunge, men han bed dem i sig. *Er du Selfie-Simon eller hvad?* spurgte han sig selv. Og pludselig mærkede han, at det var han. Det var ligesom en kappe, han kunne tage på.

»Goddag og velkommen til. Jeg er Selfie-Simon, og ...«

»Det er super,« afbrød Rosa. »Lad os komme i gang.«

Kameraet kørte. Og Selfie-Simon kørte. Han præsenterede sig og tog den første bid af chilien. Den brændte ikke så slemt. Han tog en bid mere. Og en til. Det føltes, som om hans hals stod i flammer. Han beskrev fornemmelsen.

Rosa fulgte intenst hans kamp gennem chilien. Han spejlede sig i hendes blik og kunne se, at filmen blev god. Til sidst følte han, at han var sekunder fra at blive kvalt, og tårerne stod ham i øjnene. Men han tvang sig til at klare stemmen.

»Tak fordi I så med. Jeg håber, I nød videoen. Nu vil jeg drikke ti glas vand.«

Han rejste sig og forlod billedet.

»Sejt! Du var vildt god!« Rosa rodede i et køkkenskab og fandt et glas, som hun fyldte med vand og rakte ham. Simon drak, men det fjernede ikke den brændende fornemmelse i hans mund.

»Det hjælper ikke,« stønnede han.

»Mælk!« udbrød Rosa. »Jeg har hørt, at man skal drikke mælk!«

Hun fandt en liter mini-mælk i køleskabet og skænkede i Simons glas. Han tømte det i et par lange slurke. Det brændte lidt mindre nu.

»Lad os se filmen,« sagde han.

Da Simon gik hjem en time senere, lå videoen på YouTube. Som den eneste på Selfie-Simon og Racer-Rassers kanal.

Men Rosa havde fået ham til at love, at de snart ville lave flere. Det havde været fedt at lave videoen. Og han havde allerede næsten glemt fornemmelsen af ild i munden.

Derhjemme blev mor glad for, at han havde fundet en ny ven i klassen. Så glad, at hun helt lod være med at skælde ud over, at han ikke havde sagt, hvor han var.

Far var stadig ikke hjemme, og det var Emilie heller ikke. Så mor og Simon spiste alene, og bagefter tjekkede Simon YouTube. Hans video havde fået 20 likes! De fleste var fra hans gamle klassekammerater. Rasmus havde skrevet:

Racer-Rasser

Sejt stunt, Selfie-Simon. Og du brækkede dig ikke engang ☺

Rosalina

Du er for cool 😎🍌

Simon smilede. Hun var mærkelig. Der var ikke meget ved hende, som man kunne regne ud på forhånd.

Han prøvede at koncentrere sig om matematiklektierne. Men det var svært ikke at tjekke YouTube hele tiden. 23 likes! Og en ny kommentar fra én, der kaldte sig Seb05.

Seb05

Latterlig challenge! Nettet er jo fyldt med chili-videoer. Vil du prøve en rigtig challenge?

Simon rynkede panden. *Nej tak! Du finder helt sikkert på noget klamt,* tænkte han. Men Selfie-Simon tog over.

Selfie-Simon

Selvfølgelig. Jeg er klar

Seb05. Var det mon én, han kendte?

Seb05

Godt så: Kys Vivi og sig, at hun er den bedste lærer, du nogensinde har haft. Jeg glæder mig til at se videoen ☺

Simon måtte læse det flere gange. Ingen tvivl om, at det var én, han kendte. Det var selvfølgelig Sebastian fra klassen! Hvad var det, han havde rodet sig ud i?

Kapitel 3

Dagen før havde det været slemt nok at skulle i skole, men i dag måtte han virkelig slæbe sig derhen. Godt nok ventede Rosa på ham uden for skolen, og det var rart at vide. Men det var overhovedet ikke rart at vide, at hun havde sit kamera med, fordi hun skulle filme, at han kyssede Vivi.

Rosa havde også set Sebs udfordring og skrev en sms lige efter, om hun skulle tage kameraet med. Simon havde svaret ja. Hvad skulle han ellers gøre? Men hvorfor var Rosa så ivrig? Ønskede hun i virkeligheden også, at han blev til grin?

Nu stod hun lige foran indgangen med sin skrigende lilla cykel. Kameratasken sad på bagagebæreren. Stor og sort. Ingen kunne undgå at lægge mærke til hende. Simon krympede sig. Rosa var for meget. Han forstod godt, at de andre piger holdt afstand til hende.

»Hvad så? Er du klar?« Rosa klappede på kameratasken.

Simon trak på skulderen.

»Kom nu, Simon. Tro på det!«

Det kan du sagtens sige, tænkte han, men fulgte alligevel med over til cykelskuret, hvor Rosa parkerede.

»Jeg har en plan,« sagde hun og ignorerede fuldstændig, at klokken ringede.

»Skal vi ikke gå ind?« spurgte Simon.

»Nej, det er vigtigt, at du hører planen først. Kom ...«

Bagefter måtte Simon indrømme, at Rosas plan var god. Men igen fik han følelsen af, at Rosa var lidt for ivrig. Lidt for velforberedt. Det var hende, som styrede det hele, og det føltes ikke helt rart.

Der var gået et kvarter af timen, da Simon forsigtigt åbnede døren til klasseværelset. Rosa havde kameraet i hånden, og det var tændt.

Ude ved cykelskuret havde de filmet en lille intro. Selfie-Simon præsenterede dagens udfordring. »Jeg glæder mig meget til at gøre

det her for mine fans,« sagde han og smilede stort. »Jeg er vild med min klasselærer Vivi, som har gjort en meget stor forskel for mig som ny elev i klassen.« Bag kameraet flækkede Rosa af grin.

Vivi var i gang med at skrive noget på tavlen. Uden at tøve gik Simon op og stillede sig lige bag ved hende.

»Vivi, du må altså undskylde, at jeg kommer for sent,« sagde han med bøjet hoved.

»Det er okay.« Vivi stod stadig med ryggen til.

»Jeg mener det. Jeg er virkelig ked af det.« Simon gjorde sin stemme tynd.

»Simon. Det er okay.« Vivi vendte sig og så på ham. Hun trådte et skridt nærmere. Selfie-Simon snøftede.

»Simon, du er vel ikke ked af det?« Vivi var helt henne ved ham nu.

»Nej.« Simon løftede hovedet og smilede stort. Så kyssede han Vivi midt på munden. Hun stirrede målløs på ham.

»Tak, fordi du er verdens bedste lærer,« sagde Simon.

Så skyndte han sig ned til sin plads. Alle i klassen grinede. Simon vekslede et blik med Sebastian. *Sådan!* tænkte han.

I det samme fik Vivi øje på kameraet.

»Rosa, hvad er det her? Filmer I?« Vivi lød både overrasket og vred.

»Nej da.« Rosa snurrede rundt på hælen og spænede ud af døren. Vivi for efter hende.

»Rosa, kom tilbage,« råbte hun.

Men Rosa var allerede langt væk.

Vivi tøvede i døråbningen. Så sukkede hun dybt og vendte sig mod Simon.

»Simon, jeg ved, du er ny. Men jeg kommer til at tale med dine forældre om det her.« Vivi så faktisk ud, som om hun var ked af det.

Simon fik ondt af hende. Han ville skrive til Rosa, at hun skulle slette filmen. Hans telefon vibrerede i lommen. Besked fra Rosa.

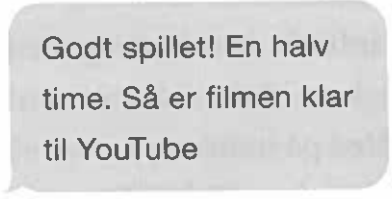

Selfie-Simon svarede med en opadvendt tommelfinger.

I frikvarteret mødte han Rosa bag cykelskuret. Hun havde klippet filmen sammen. Den var god. Og sjov. Simon ignorerede stemmen i sig, som sagde, at det var ondt mod Vivi at lægge videoen ud.

Han lagde filmen på YouTube. Han kaldte den 'Kys din lærer challenge'. Der gik ikke lang tid, før de første likes kom. De var fra Rasmus og et par andre af hans gamle klassekammerater.

Rosa gav ham en high five. Så tog hun sin cykel. »Jeg kører hjem. Jeg orker ikke ballade med Vivi.«

Simon nikkede og ventede på, at hun skulle gå. Men hun blev stående.

»Du kunne måske godt sige tak for hjælpen,« sagde hun til sidst. »Jeg får skældud for at have hjulpet dig med den film. Vivi ringer til mine forældre. Det er stensikkert.«

»Undskyld,« sagde Simon. »Tak.« *Men du ville selv,* tænkte han.

Da Simon kom tilbage i klassen, stod dren-

gene i en klump omkring Jonas. De kiggede på hans telefon.

»Cool video,« sagde Jonas og fulgtes med ham hen til deres pladser. »Hvordan fik du den idé at kysse Vivi? Det er virkelig crazy.«

»Spørg din ven Sebastian om det,« svarede Simon højt.

De kiggede begge to hen på Sebastian. Han så uforstående ud. *Jeg er åbenbart ikke den eneste, der spiller godt,* tænkte Simon.

Simons humør var totalt forvandlet, da han gik hjem fra skole. Det var tydeligt, at drengene i klassen pludselig syntes, han var lidt sej. Det var nok til, at han næsten kunne glemme, at Vivi havde sagt, hun ville ringe eller skrive til mor og far. Men kun næsten. For hvad ville de sige? Simon ville hellere dø end at vise mor og far videoen. Han var ikke vant til at gøre frække ting.

Derhjemme gik han direkte ind på sit værelse, tændte computeren og tjekkede sine likes. Han var oppe på 45 nu! Der var også en kommentar fra Seb05.

Seb05

Cute! Er du klar til en ny og vildere challenge?

Simon følte det, som om luften blev slået ud af ham. En vildere challenge! Som hvad?

Han lukkede YouTube ned og loggede hurtigt ind på Minecraft. Der gik ikke så lang tid, før Rasmus ringede til ham på Skype.

»Cool video! Det kører for dig.«

»Tak.«

»Men hvad sagde hende Vivi? Blev hun meget sur?«

»Ikke så meget på mig. Mere på Rosa, fordi hun filmede,« sagde Simon. »Men hun har sagt, at hun vil ringe til mine forældre.«

»Åh-åh.«

»Ja.«

De spillede lidt i tavshed. Så begyndte de at tale om alle dem i den gamle klasse, og Simon glemte igen næsten, at Vivi ville ringe i aften.

Og selvfølgelig skulle det lige præcis være i aften, at far var hjemme. Det var hyggeligt nok,

men Simon havde ikke rigtig nogen appetit, selv om mor havde lavet lasagne og rødkålssalat.

De var ved at tage af bordet, da det skete. Mors telefon brummede, og hun tog den.

»Vivi?« sagde hun og var stille lidt. »Nå, den Vivi. Ja hej?«

Simon flygtede ind på sit værelse. Men han lod døren stå åben, så han kunne følge med i, hvad der blev sagt. Mor sagde ikke så meget. Mest 'ja', 'mmm' og 'virkelig?' Og så:

»Det overrasker mig godt nok. Det må jeg sige. Simon plejer virkelig ikke at gøre sådan noget.«

Simon kunne næsten ikke kende hendes stemme. »Det må være svært for ham at være ny i klassen. Jeg skal nok tale med ham om det.«

Simon nåede lige at høre mor sige farvel og fortælle far, at det var Simons nye klasselærer. Så blev døren til køkkenet lukket. Mor og far ville tydeligvis ikke have, at han smuglyttede til deres samtale. Det passede ham faktisk fint.

Simon lukkede øjnene og forestillede sig, at han var inde i den by, som Rasmus og han var i gang med. Han var en Minecraft-mand,

og hans hoved var helt firkantet. Der var ikke plads til tanker, som gik i ring.

Han var så langt inde i sin fantasi, at han slet ikke hørte mor og far, før de pludselig stod i hans værelse.

»Vivi har lige ringet. Hun siger, at du kyssede hende foran hele klassen, mens der var en, der filmede,« sagde mor.

»Jeg er ked af det. Jeg ville ikke gøre Vivi til grin,« mumlede Simon og mærkede til sin tilfredshed, at det lykkedes ham at presse en tåre frem.

»Så, skat.« Mor lagde en arm om ham. »Det er sikkert heller ikke let at starte på en ny skole.«

Simon rystede på hovedet. »Jeg gør det aldrig mere,« sagde han.

»Det ligner dig heller ikke.« Mor strøg ham over håret.

»Men det var altså bare et kys,« røg det ud af Selfie-Simon.

Far smilede skævt i baggrunden. Han sagde ingenting. Men han og mor vidste jo heller ikke, at videoen lå på YouTube.

Da mor og far var gået igen, skrev han en besked til Rasmus.

Alt ok. Min mor og far blev ikke særlig sure.

👍

Simon skrev til Rosa.

Har Vivi ringet til dine forældre?

Der gik ikke mange sekunder, før Rosa svarede.

Ja. De blev først sure. Men så viste jeg dem videoen, og de kunne ikke lade være med at grine 😂

☺☺

Pludselig kunne han godt tænke sig at møde Rosas forældre. De virkede søde.

Han tjekkede YouTube. Hans video havde 64 likes. Den var delt 12 gange. Der var kommentarer fra en del, han ikke kendte. De syntes, videoen var sjov. Stakkels Vivi. Men hun behøvede ikke at vide det. Hun var vel ligesom mor og far og de fleste andre voksne. De anede ikke, hvad der skete på YouTube.

Han tjekkede igen. Der ver en ny kommentar fra Seb05!

Seb05

Klar til din næste challenge? Det bliver en 24 hour challenge. Du skal være på skolen i 24 timer uden at blive opdaget af rengøringen.

Det var som at få en mavepuster. Rengøringen! Det var det mindste problem. Simon forestillede sig skolen, stor og øde og fyldt med mystiske lyde.

Rosa skal også være der. Hun skal jo filme, tænkte han. Men han havde virkelig ikke lyst.

Du kan bare lade være, tænkte han. Men Selfie-Simon kunne ikke bare lade være. Han gik jo efter Guldtuben. Og han skulle vise drengene i den nye klasse, at han turde.

Kapitel 4

Dagen efter var Simon knap trådt ind på gangen i skolen, før Rosa var over ham.

»Har du set den nye challenge?«

Simon nikkede.

»Vi må finde ud af, hvordan vi skal gøre.«

Simon nikkede igen. Hvorfor havde Rosa altid så travlt? Simon kunne godt vente en uges tid eller to med at tage den nye udfordring op.

»Hej Simon,« sagde Jonas, der netop gik forbi.

»Hej,« svarede Simon og tog et skridt væk fra Rosa. Hvorfor skulle hun altid stå så tæt på ham? Hun var altså en klæber.

Rosa rykkede med.

»Jeg har tænkt ... Hvis vi nu gør det i morgen? Så er det fredag, og der kommer ikke nogen lærere lørdag morgen. Du kan sige, at du sover hos mig. Og jeg kan sige, at jeg sover hos dig.«

»Mmm.« Simon begyndte at gå hen mod

klassen. Han ville væk fra Rosa og alle hendes planer. Men Rosa fulgte med.

»Skal vi sige det?« spurgte hun. »Du siger til din mor og far, at du sover hos mig.«

»Nå, nå! Skal du sove hos Rosa?« Sebastian havde åbenbart hørt, hvad Rosa sagde. Nu stod han og grinede med sit flabede udtryk i ansigtet. »Er I kærester?«

»Vel er vi ej! Og selvfølgelig skal jeg ikke det!« Simon prøvede at se overlegen ud. »Hun hjælper mig ligesom bare med mine challenges.«

Sebastian lo. Det var den samme latter, som dengang han så Simon og Rasmus' Minecraft-videoer. Simon kogte af raseri. Han så på Rosa. Hun så ud, som om hun var ved at græde. Satans også.

I det samme kom Vivi. Hun smilede stramt til dem, før hun gik ind i klassen.

»Kommer I med? Timen begynder nu.« Hun havde vist ikke tilgivet dem endnu.

Resten af dagen drønede af sted. Det måtte ellers gerne vare længe, før det blev fredag.

Om aftenen spurgte han mor, om han måtte sove hos Rosa fra den nye klasse fra fredag til lørdag. Selvfølgelig måtte han det. Det var dejligt, at de var blevet så gode venner. Men nu fandt de vel ikke på flere unoder? Mor spurgte med et skævt smil. Simon krydsede fingrene på ryggen og rystede på hovedet.

Fredag morgen lavede han en stor madpakke. Mor kiggede forbløffet på ham, da han smurte seks stykker rugbrød med leverpostej og spegepølse.

»Gør du dig klar til en atomkrig?« spurgte hun.

»Jeg vil bare ikke risikere, at jeg bliver sulten.«

Mor grinede. »Er du bange for, at du ikke får noget mad hos Rosa?«

Simon nikkede. »Jeg tror, de er veganere. Jeg ved ikke, om jeg kan lide deres mad.« Hvor kom det fra?

Han skyndte sig ind på sit værelse. Han pakkede en tandbørste og lidt skiftetøj i en taske. Han fik nok ikke brug for det. Men mor måtte ikke blive mistænksom. Han lagde den store madpakke og et krus ned oveni.

Til sidst masede han sin hovedpude ned. Han regnede ikke med at komme til at sove. Men det ville være rart med en pude at sidde på. Måske kunne han også hvile sig lidt på sofaen i fællesrummet?

Med tasken i hånden og skoletasken på ryggen gik han ud i køkkenet igen.

»Jeg smutter.«

»Okay. Hyg dig med Rosa,« sagde mor smilende fra sin plads ved bordet. Uroen bredte sig i Simon. Han havde lyst til at gå over til mor. Han ville tvinge hende til at rejse sig og give ham et knus. Han var som en soldat på vej i krig. Når de sås igen, ville han have overvundet adskillige farer. Men det vidste mor jo ikke. Og Simon kunne ikke fortælle hende det.

»Vi ses.« Simon tøvede et sekund på dørtrinnet. Så gik han med faste skridt ud ad døren. Han var på vej.

Rosa mødte ham uden for skolen. De skulle filme det første af videoen. Challengen begyndte, når skoledagen begyndte. Klokken 08.00. Hun havde en stor weekendtaske med,

og Simon fik et glimt af en ternet toilettaske. Rosa skar en grimasse.

»Jeg var nødt til at gå all in,« sagde hun. »Min mor stod og kiggede, mens jeg pakkede. Hun syntes, det var åh så fantastisk, at jeg skulle sove hos én fra klassen.«

Hun vrængede det sidste ud.

»Sker det så sjældent?« røg det ud af ham.

Rosa brummede og pegede på den taske, han havde hængende over skulderen.

»Hvad med dig selv?«

Rosa fandt kameraet frem og sørgede for, at der var dato og tidspunkt i billedet, mens hun filmede.

»Goddag og velkommen til denne 24 hour challenge, hvor jeg simpelthen skal være på min skole i 24 timer.« Selfie-Simon dukkede op helt af sig selv, da kameraet kørte. Det var praktisk.

Så fik han øje på Jonas og Sebastian, som kom cyklende mod skolen.

»Hurtigt. Gem kameraet,« sagde han.

Ingen måtte vide, at det var i dag, de skulle være på skolen i 24 timer. Så risikerede de, at nogen sladrede, og det hele blev ødelagt.

Rosa smed kameraet ned i weekendtasken og lynede den.

»Vi må hellere gemme vores tasker. Ellers undrer de andre sig måske også over, at vi begge to har en taske med.« Hun tænkte da også på alt! »Jeg kender et godt sted. Vi venter, til det har ringet.«

Da den sidste elev havde forladt skolegården, førte hun Simon om på den anden side af skolebygningen. En trappe gik ned til en kælder. Simon var ved at glide i smattede, brune blade, da de skyndte sig ned.

»Her kommer aldrig nogen,« sagde Rosa og stillede tasken fra sig. De befandt sig i skolens fyrrum, i hvert fald efter varmen at dømme.

»Hvor ved du det fra?«

»Da jeg var mindre, gemte jeg mig tit her i frikvartererne.«

Simon vidste ikke, hvad han skulle sige. Han satte sin taske i hjørnet op ad væggen.

»Lad os komme op, inden de andre undrer sig for meget,« sagde han.

Klokken var ti minutter over otte, da de smuttede ind i klassen.

»Skulle I lige kysse af?« Sebastian var der straks.

»Stop, Sebastian,« sagde Vivi.

»Du er måske misundelig, Vivi. Du ville måske ønske, at Simon stadig kyssede på dig.«

»Så er det godt, Sebastian!« Vivi lød som én, man ikke havde lyst til at provokere yderligere. Det fattede Sebastian vist også.

Simon gik med rolige skridt over til sin plads og satte sig. Jonas smilede skævt til ham.

Efter sidste time mødtes Simon og Rosa i fyrrummet. De havde holdt sig fra hinanden hele dagen for at undgå mistanke, men nu fandt Rosa kameraet frem. Der var halvmørkt i rummet, som kun havde tre små vinduer oppe ved loftet.

»Klassen har fri nu, og jeg har fundet det her noieren rum, som er perfekt som base, indtil alle er gået hjem,« sagde Selfie-Simon til kameraet. »Inden den her challenge slutter, skal vi ind i alle skolens rum.« Hvor kom det sidste fra? Simon kunne have bidt tungen af sig selv. Men Rosa virkede begejstret.

»Så når rengøringen er i gang, vil vi snige os ind på skolen og gemme os, så vi kan være der hele natten,« afsluttede han.

De slukkede kameraet. De måtte ikke bruge for meget batteri. Simon satte sig på gulvet. Det var hårdt og snavset. Her kunne han ikke bruge sin pude. Mor ville undre sig, hvis den blev møgbeskidt.

Rosa satte sig ved siden af ham. Han syntes, der gik en evighed. Men da han tjekkede sin mobil, var der kun gået ti minutter.

»Hvad skal vi lave?« spurgte han.

»Ingen idé,« svarede Rosa. »Jeg anede ikke, at det ville blive så kedeligt.«

Simon tænkte på sit værelse. Derhjemme havde han sikkert været i gang med at spille Minecraft nu. Mon ikke Rasmus undrede sig over, at han ikke var på? Han måtte hellere sende en besked.

Hvad laver du? Jeg ville ønske, du var her

Det ville jeg også

Jeg skal være på skolen hele natten.

Åh nej. Er du bange?

Lidt.

Jeg er sikker på, du klarer den. Du er mega sej.

Simon smilede og gav sig til at spille på sin telefon. Rosa gjorde det samme. Snart var rummet kun oplyst af deres to skærme.

Klokken seks var det buldermørkt, og de sneg sig ud for at se, om rengøringsfirmaets bil holdt

foran skolen. Det gjorde den, og der var også tændt lys i nogle af klasselokalerne.

»Så er det nu.« Rosas stemme dirrede af spænding. Hun gjorde klar til optagelse.

Simon hviskede næsten: »Nu er rengøringen i gang, og vi skal ind på skolen og rundt i alle rum.«

I det samme gik lyset ud i et af klasseværelserne.

Rosa filmede, mens Simon gik over til skolen. Han tog i døren. Låst. Åh nej.

»Hvad gør vi?« Han vendte sig mod Rosa. Hun slukkede hurtigt kameraet. »Det ved jeg sgu da ikke.«

Vi må opgive det, tænkte Simon. Det var alligevel en åndssvag challenge. Men så tog Selfie-Simon over og bankede hårdt på døren.

»Hvad LAVER du?« spurgte Rosa.

»Vi siger, vi har glemt noget og spørger, om vi må hente det. Tænd kameraet igen! Hurtigt.«

Han bankede igen, denne gang hårdere. Der var glas i den øverste del af døren. En rengøringsmand dukkede op med en gulvmoppe i hånden. Simon vinkede til ham.

»Hold kameraet, så han ikke ser det,« sagde han ud af mundvigen.

Nu var manden henne ved døren. Han åbnede den på klem.

»Hvad vil I?« spurgte han.

»Jeg har glemt min matematikbog i klassen, og det er virkelig vigtigt, at jeg har den i weekenden. Jeg skal lave lektier,« sagde Simon og smilede stort. »Kan jeg få lov at hente den?«

Rengøringsmanden trak på skulderen. »Okay. Bare smæk døren efter jer, når I går igen.«

Simon kiggede triumferende på Rosa. Det gik næsten for nemt.

Manden proppede et par høretelefoner i ørerne. Der lød svag musik fra dem.

»Og sådan narrer Selfie-Simon lige en rengøringsmand,« sagde Simon og dabbede foran kameraet.

For en sikkerheds skyld gik Simon og Rosa først hen til 5.b. Gulvet var en smule vådt. Så havde rengøringen altså været der. De låste døren til lokalet bag sig, inden de tændte lyset. Rosa tændte kameraet igen.

»Så lykkedes det at komme ind i 5.b.« Rosa

panorerede rundt. »Nu går jeg videre.« Simon låste op og spejdede hurtigt op og ned ad gangen. Fri bane. Han skyndte sig hen til 5.a's lokale. Rosa var lige i hælene på ham og filmede det hele.

Da de havde været i fem lokaler, stoppede Rosa op. Hun slukkede kameraet.

»Den her film bliver røvkedelig. Alle lokalerne ligner jo hinanden,« sagde hun.

Simon nikkede.

»Vi må finde på noget andet. Noget vildere,« sagde Rosa.

Simon nikkede igen.

»Tænk, hvis vi kunne snige os ind på lærerværelset, uden rengøringsmanden ser det?«

»Hvad skulle der være specielt ved det?«

»Der er sådan en kodelås med alarm på døren. Kontoret ligger også derinde. Men hvis vi kan komme til at gemme os derinde, mens der bliver gjort rent, så er vi kommet forbi alarmen. Så kan vi blive der hele natten.«

Det kunne godt virke. De skyndte sig ned ad gangen. Rosa filmede igen, og Simon fortalte, hvad de havde gang i. De skulle bare rundt om

det sidste hjørne. Der stod rengøringsmanden! Lige inden for døren til lærerværelset! Heldigvis med ryggen til.

Rosa trak Simon med ind i en døråbning. Dørkarmen var så dyb, at de kunne stå i skjul. Hun trak vejret i hurtige stød. »Pis, han er næsten færdig derinde. Hvad gør vi?«

»Aner det ikke.«

Rengøringsmanden strøg sin moppe over gulvet. Frem og tilbage. Frem og tilbage. Der lød stadig musik fra hans høretelefoner.

»Jeg må så tæt på alarmen, at jeg kan se koden, når han sætter den til. Bliv her,« hviskede Simon.

Hvor mange skridt var der til den næste døråbning? Simon hørte Rosa gispe, da han tog chancen og løb. En-to-tre-fire-fem-seks skridt, talte han. Så stod han i skjul i halvmørket i den næste døråbning.

Han kunne se alarmen nu. Men han måtte endnu tættere på, hvis han skulle skelne tallene fra hinanden. Manden stoppede op. Simon kunne næsten ikke trække vejret. Var han opdaget? Men manden gik bare hen til sin ren-

gøringsvogn og dyppede moppen i en spand. Vred den op og fortsatte med at vaske gulv. Han var færdig med lærerværelset og arbejdede nu på gangen. Simon trak vejret dybt. Løb så de seks skridt hen til den næste døråbning. Nu kunne han tydeligt se tallene på alarmen.

Manden var igen stoppet op.

»What the ...« udbrød han og stirrede ned på det gulv, han lige havde vasket. Først nu lagde Simon også mærke til det: Hans fødder havde sat tydelige aftryk på gulvet.

Manden studerede rillerne fra hans støvler. Simon troede, han skulle dø. Hvis manden kom tættere på, ville han blive opdaget.

Manden løftede foden, men tog sig så i det og trak på skulderen. Han strøg hurtigt moppen over det sidste af gulvet. Så kørte han rengøringsvognen på plads i et lille rum ved siden af lærerværelset.

Så var det nu! Manden gik hen til alarmen. Simon stirrede. 8-9-1-. Det bippede, hver gang han rørte ved en tast. Det var jo totalt crazy, det her. Men så tog manden et skridt til venstre og skyggede for alarmen.

Alarmen bippede to gange mere, før manden hurtigt gik hen mod udgangen, hvor han slukkede lyset og smækkede døren bag sig.

»Fik du koden?« spurgte Rosa.

Simon kunne ikke se hende. Det eneste lys i den mørke gang var tallene, der lyste blåt på alarmen.

»Nej, ikke det sidste.«

»Fuck.«

»Ja.«

»Så må vi gætte.«

»Ja.« Simon kunne selv høre, at hans stemme bævede.

»Hvad var de første tal?«

»8-9-1.«

»Jeg tror, det sidste er 2. Det er mest logisk,« sagde Rosa.

De skyndte sig hen til alarmen. 8-9-1-2, tastede Simon. Der skete ingenting. Han opdagede et symbol med en åben hængelås. Han trykkede koden igen og bagefter symbolet. Stadig ingen reaktion. Fuck.

»Jeg tror ikke, koden er rigtig,« sagde han.

Rosa stirrede på alarmen.

»Prøv 8-9-1-4. Det hænger også sammen på tastaturet,« sagde hun.

»Smart.« Simon tastede. Der skete stadig ingenting.

»Hvor mange forsøg tror du, vi har?« spurgte Rosa. Nu lød hun også bange.

»Aner det ikke.«

»Tror du, alarmselskabet kommer, hvis vi prøver en forkert kode tre gange?«

»Hvor skulle jeg vide det fra?« Simon orkede ikke flere af hendes spørgsmål. »Det her var din fantastiske idé.«

»Du var da selv med på den.«

»Det var dig, som absolut ville have, at det skulle være i dag. Hvis vi havde ventet, kunne vi have forberedt os bedre.«

»Skal du ikke vise de andre drenge, at du er sej, måske? Jeg prøver bare at hjælpe dig.« Nu lød Rosa mere vred end bange.

»Ih ja, mange tak for hjælpen. Og tak fordi du fandt på, at jeg skal være på lærerværelset i nat!«

»Du var da med på den! Vil du ikke have mange likes på YouTube, måske? Så er du nødt

til at gøre noget vildt. Jeg gør det her for din skyld.«

»Hold op!« Simon kunne ikke styre sig længere. Angst og raseri vældte op i ham. »Tror du ikke, jeg ved, at du kun er sammen med mig, fordi du ikke har andre venner!«

»Hvor er du tarvelig.« Rosa sagde det helt stille, og Simon mærkede straks, at han var gået over stregen. Ringetonen fra Rosas mobil reddede ham. 'Mor' lyste displayet. Rosa tog den ikke. Der var en kort pause, så ringede den igen. Rosa snøftede hårdt ind.

»Jeg må hellere tage den,« sagde hun og trykkede på grønt rør.

»Hej mor. Ja. Nej. Hvordan ... Okay. Hej, hej.« Hun lod sig synke ned på gulvet.

»Hvad er det?« Simon var fuld af bange anelser.

»Min mor har fundet ud af, at jeg ikke skal sove hos dig. Hun er rasende. Hun vil vide, hvor jeg er. Det kan jeg jo ikke fortælle hende. Så nu vil hun have, at jeg kommer hjem.« Rosa begravede hovedet i hænderne.

»Men ... Hvordan?«

»Hun er for meget,« stønnede Rosa. »Hun havde købt noget slik til os og tog hjem til dig for at give os det ... Hvorfor gør hun sådan noget?«

»Shit! Så ved min mor også, at jeg har løjet!«

Rosa nikkede. »Undskyld. Sådan er min mor. Hun ødelægger alting.«

De sad stille lidt. Simon havde mest lyst til at opgive det hele. Bare tage hjem samtidig med Rosa. Hans forældre måtte være bekymrede for ham. Hans mobil ringede. Mor! Han stirrede på den. Fandme nej. Han var Selfie-Simon. Og Selfie-Simon var i gang med en 24 hour challenge. Han slukkede telefonen.

»Jeg bliver her,« sagde han. »Må jeg beholde kameraet?«

Rosa nikkede. »Men hvad med alarmen?«

»Aner det ikke.«

Rosa fik en dyb rynke i panden. »Vent,« sagde hun. Hun tog sin telefon og googlede noget. Så kiggede hun triumferende på Simon.

»Se her!«

Simon kiggede på skærmen.

»Det er jo skolens telefonnummer.« Han fattede ingenting.

»Ja, kvikke. Prøv at se på det!« Rosa pegede. 68 89 16 00.

»Det er for dumt!« Simon slog sig på panden. »Tror du, det virker?«

»Prøv!« Selv i mørket var han ikke i tvivl om, at Rosas øjne lyste af iver.

8-9-1-6. Simons fingre gled ubesværet fra tast til tast. Og så den åbne hængelås! Alarmen bippede. *Alarm fra*, lyste displayet, og døren sagde klik. Simon tog i håndtaget, og den gik op. Han gav Rosa en high five.

»Tak,« sagde han. Rosa kiggede alvorligt på ham.

»Jeg er ked af, at jeg skal gå. Kan du klare den alene?«

Simon nikkede. Men han var faktisk ikke sikker. Han følte sig lillebitte og bange.

Der var meget stille på skolen, da Rosa var gået. Simon turde ikke tænde lyset. Nogen kunne se det udefra og opdage ham. Så han gik i mørke ind på lærerværelset. Han stødte ind i en skraldespand, og det larmede helt vildt, syntes han. Det holdt ikke. Han var nødt til at have noget lys.

Han kiggede ud og opdagede, at lærerværelsets vinduer vendte mod de træer, som stod tæt bag skolebygningen. Han tog chancen og tændte en bordlampe. Risikoen for, at nogen ville se lyset, var meget lille.

Han havde aldrig været på lærerværelset før. Der var sikkert hyggeligt om dagen. Der var blomster og lys på bordene og indrammede plakater på væggene. *Børn er også en slags mennesker,* stod der på én af dem. Der var en stor smiley under teksten.

I det sparsomme lys fra bordlampen virkede det lidt uhyggeligt. Simon tog en rundtur med kameraet. Så lod han sig dumpe ned i en sofa. Han tjekkede det, han lige havde optaget. Var billederne for mørke? Nej. Kameraet var virkelig godt. Det indstillede sig efter lyset.

Han satte kameraet på et bord. Så tændte han det og smed sig i sofaen. »Så nåede jeg ind på lærerværelset. Det var pænt sygt. Vi klarede både rengøringen og alarmen. Desværre kostede det mig min kameramand, så fra nu af, venner, er jeg on my own. Klokken er syv om aftenen, og jeg skal jo være her hele natten. Jeg vil filme lidt hver time, så I kan følge med.«

Han slukkede kameraet, og der blev helt, helt stille. Simon forestillede sig, at han sad derhjemme og spillede Minecraft. Sammen med Rasmus. På sit gamle værelse. Det var en dejlig tanke i starten. Men jo mere han tænkte på Rasmus, jo mere savnede han ham. Hans latter. Den måde, de lavede sjov med hinanden på. De kendte hinanden SÅ godt.

Det kunne Rosa ikke hamle op med. Selv om hun også var meget sød. Simon mærkede et stik af dårlig samvittighed. Det var tarveligt, at han havde sagt til Rosa, at hun ikke havde nogen venner. Bare hun havde været her nu.

En knirken fik ham til at fare sammen. Hvor kom den lyd fra? Han så sig omkring. Ingenting. Typisk. Den her skole var noget gammelt lort.

Kapitel 5

Ved midnat tændte Simon sin mobil. Han var nødt til det. Hvis der pludselig var nogen, der begik indbrud, skulle han være klar til at ringe til politiet. Tyvene havde jo frit spil. Der var ikke alarm på. Tanken gjorde ham panisk.

Der lå syv beskeder fra mor på hans svarer. Rosa havde også skrevet. Fem gange.

Din mor har ringet til min mor flere gange. Jeg siger, at jeg ikke ved, hvor du er. Men at jeg ved, du er ok.

Kan du ikke ringe til din mor og sige, at du er ok. Hun er meget urolig.

Simon? Er du der?

Er du sur over, at jeg bare tog hjem?

Simon, vil du ikke nok svare, så jeg ved, du er ok.

Den sidste besked var sendt klokken 23.13. Simon overvejede et øjeblik.

Jeg er ok. Jeg har bare først tændt min telefon nu. Tak fordi du ikke har sladret. Du er en god ven.

Der kom intet svar, så Rosa sov nok.

Han lyttede til mors beskeder. Hun var rasende. Og urolig. På den sidste besked sagde hun, at hun overvejede at ringe til poli-

tiet og efterlyse ham. Den var indtalt klokken 23.52.

Jeg har det fint. Jeg forklarer det hele i morgen. Undskyld. 😘

Straks han havde sendt beskeden, ringede mor. Han kunne høre, hun græd.

»Jeg er bare så lettet,« snøftede hun. »Hvor er du?«

»Det kan jeg ikke sige. Men jeg har det helt fint.« Simon afbrød forbindelsen. Han sank en klump. Var det virkelig ham, der opførte sig sådan her?

Mor ringede igen, men han tog den ikke. Hvad skulle han sige til mor i morgen? Han kunne selvfølgelig sige, at han havde sovet hos en af drengene fra klassen. Men mor ville undre sig over, at han ikke bare havde sagt det fra starten af.

Rasmus! Selvfølgelig. Hvorfor tænkte han først på det nu?

Min mor er helt oppe at køre. Hun har opdaget, at jeg ikke er hos Rosa. Må jeg sige, at jeg har været hos dig?

Han regnede ikke med at få svar. Men Rasmus var der med et samme:

Selvfølgelig. Eneste problem er, at din mor har ringet tidligere i aften for at høre, om du var her. Jeg sagde nej.

Fuck.

Ja. Men jeg kan bare sige, at jeg løj. Hvad gør man ikke for, at du kan blive en berømt YouTuber ☺

Simon stillede telefonens alarm til klokken 01.00 og sikrede sig, at den var inden for rækkevidde. Så lagde han sig til rette på sofaen.

Klokken var syv, da Simon vågnede helt fortumlet. En smal stribe af rødt kunne ses på himlen. Solen var på vej op. Han havde klaret den!

Kameraet lå på bordet ved siden af ham. Han havde filmet en gang i timen natten igennem. Sidste gang klokken fem. Klippene var temmelig ens. Men der var dato og klokkeslæt på, og de var bevis for, at han rent faktisk havde været på lærerværelset hele natten.

Simon gned øjnene og rakte ud efter kameraet.

»Godmorgen alle sammen. Så er solen ved at stå op.« Han panorerede ud på himlen og så tilbage på sig selv igen. »Om en time laver jeg min sidste optagelse. Så er klokken otte, og Selfie-Simon her har været på skolen i præcis 24 timer.« Han smilede bredt. »Nu vil jeg se,

om jeg kan finde noget mad. Jeg har ikke fået mad siden frokost i går, og jeg er monstersulten. Jeg glemte min madpakke nede i fyrrummet.«

Simon tog kameraet med ud i det lille køkken, der hørte til lærerværelset. Han rodede i skabene. Der var ingenting. Kun sukkerknalder. Jo, der!

»Se, hvad jeg fandt!« Han zoomede ind på en pakke kiks. Der var to tilbage i pakken. Han tog en stor bid af den ene. Krummerne stod ud til alle sider. Han fik en krumme i den gale hals og hostede.

»Nu har jeg været her en hel nat uden problemer. Og så er jeg ved at blive kvalt i en kikse-krumme.« Han lo overstadigt. Det var så dejligt med lyset udenfor. Han kiggede på solen, som efterhånden hang rund og orange bag træerne ved skolen.

Klokken otte filmede han for sidste gang. Den tomme kiksepakke smed han ud. Nogen ville savne den på mandag og måske beskylde kollegerne for at have spist de sidste kiks. Simon smilede ved tanken.

Han gik ud på gangen. Tastede 8-9-1-6 på alarmen og fandt symbolet med en lukket hængelås. Så spurtede han hen til den dør, som rengøringsmanden var gået ud af aftenen før. Han trak vejret lettet, da han hørte døren smække bag sig. Han kiggede sig omkring. Der var ikke et øje. Langsomt gik han væk fra skolen. Taskerne måtte han hente i fyrrummet på et andet tidspunkt. Nu ville han bare hjem.

Han havde knap låst sig ind derhjemme, før mor kom farende. Hun slog armene om halsen på ham.

»Simon! Hvor har du dog været?«

Simon slog blikket ned. »Jeg ... Jeg tog toget og bussen hjem til Rasmus. Jeg savnede ham sådan. Men jeg var bange for, at I skulle blive sure. I har jo sagt, at jeg ikke bare kan tage tilbage og besøge ham hver weekend.«

»Men skat ...«

»Derfor fik jeg Rosa til at dække over mig. Og derfor løj Rasmus, da du ringede og spurgte, om jeg var der.«

»Men altså ...« Mor slog ud med armene.

»Hvis du vidste, hvor bekymret jeg har været! Og så var du bare hos Rasmus! Tænk, at du er taget den lange tur alene. Hvor lang tid tog det egentlig?«

Fuck! Simon trak vejret dybt.

»To en halv time,« sagde han skråsikkert og håbede, at mor ikke ville tjekke med Rejseplanen. »Er du meget sur?« fortsatte han.

»Sur? Nej, slet ikke. Jeg vidste ikke, at du savnede ham så meget.« Mors stemme var blevet blød. Simon hadede, at han var nødt til at lyve for hende. Han gjorde sig fri.

»Jeg går ind på mit værelse.« Han skyndte sig af sted. Han havde stadig sin jakke på, for han havde kameraet gemt under den.

»Skal du ikke have jakken af?«

»Jo, lige om lidt.«

Mor grinede og rystede på hovedet af ham. »Hov, for resten, hvor er dine tasker?«

Som hun dog kunne spørge!

»Øh ... jeg glemte dem hos Rasmus.«

»Simon, helt ærligt.« Mor slog hænderne sammen. »Dem kan du jo ikke bare sådan lige hente!«

»Øh, det var heller ikke hos Rasmus, men i Rasmus' fars bil. Han kørte mig hjem her til morgen. Han skulle noget her i nærheden.« Det blev lettere og lettere at lyve.

»Super. Så ringer jeg og hører, om han kan komme forbi med dine tasker på hjemvejen.« Mor var allerede på vej mod køkkenet.

Simon løb efter hende.

»Det behøver du ikke! Det kan jeg selv gøre,« sagde han.

Mor kiggede undersøgende på ham.

»Nå ja. Jeg glemmer, at du bliver så stor,« sagde hun og kyssede ham let på panden. Simon håbede ikke, at hun kunne mærke hans koldsved.

Inde på værelset kørte han optagelserne fra Rosas kamera over på sin computer. Han brugte Movie Maker til at klippe dem sammen. Han måtte indrømme, at bortset fra starten med rengøringsmanden og alarmen blev filmen lidt ensformig. Der var rigtig mange klip fra lærerværelset, og de mindede om hinanden. Men han valgte at køre dem på dobbelt hastighed

og uden lyd. I stedet fandt han noget underlægningsmusik. Det gav en fed effekt.

Da han var færdig, var han godt tilfreds. Han skrev til Rosa.

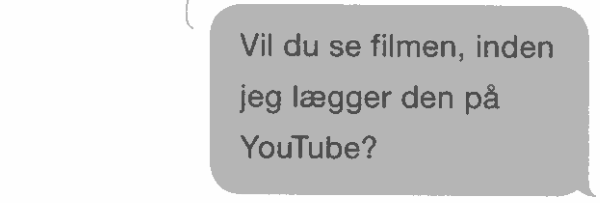

Han sendte den til hende. Der gik ti minutter.

Simon tøvede. Selvfølgelig skulle filmen på YouTube. Men når den kom på, ville folk finde ud af, at han havde været på skolen om natten. Var det mon ulovligt? Ville han få mega meget ballade?

Kom nu, sagde Selfie-Simon. *Du er vel ikke gået alt det her igennem for ingenting.*

Simon gik i gang med at uploade. Lidt efter lå

filmen der. Nu var der ingen vej tilbage. Hans telefon lyste op. Besked fra Rosa.

Synes du virkelig, jeg er en god ven?

Ja ☺☺☺👍

Han tjekkede YouTube. De første likes var allerede kommet. Pludselig mærkede han, hvor træt han var. Han gik ud til mor i køkkenet.

»Rasmus og jeg har spillet det meste af natten, så jeg sover lige lidt,« sagde han. Så gik han ind og smed sig på sin seng. Han orkede ikke engang at tage tøjet af. Trak bare dynen op om ørerne. Fedt at ligge i sin egen seng!

Da Simon vågnede et par timer senere, var der stille i huset. Der lå en seddel fra mor:

Far er taget ind på kontoret, og jeg er ude at handle. Vi ses, min skat ☺

Så var det nu! Simon trak hurtigt jakken på og skyndte sig ud til sin cykel. Fem minutter efter var han ved skolen og gik ned i fyrrummet. Han hentede sine tasker og drønede hjem igen. Pyha, begge biler var stadig væk.

Simon låste sig ind og havde kun lige fået jakken af, da han hørte en bil i indkørslen. Kort efter stod mor i entreen med en indkøbspose i hver hånd.

»Hej mor. Rasmus' far har været her med mine ting.« Simon smilede så uskyldigt, han kunne.

»Super.« Mor kantede sig prustende forbi ham. »Jeg har købt ind til kalvesteg med kartofler og brun sovs. Vi er alle sammen hjemme i aften, og det skal fejres.«

Simon slæbte taskerne ind på værelset og gav sig til at pakke ud.

Bip, bip. Besked fra Rosa.

Hej YouTube-stjerne.

Ikke andet.

Med bankende hjerte tjekkede Simon You-

Tube. 256 likes og 77 delinger! Og abonnenterne strømmede ind på kanalen. Han stirrede på skærmen.

Fed 24 hour challenge, skrev en, der hed Hans. Simon kendte ham ikke.

Det vil jeg også prøve, var der flere, som skrev.

Simon mærkede triumfen bølge gennem sig. Han var ved at skabe en trend på YouTube! Højere kunne han ikke nå.

Om aftenen havde far dækket op i spisestuen med dug og levende lys, og maden smagte fantastisk. Det gik op for Simon, at det var længe siden, han havde fået noget ordentligt at spise.

Far var i godt humør og jokede med, at Simon havde kysset sin lærer.

Emilie kneb øjnene sammen.

»Jeg så videoen med din lærer på YouTube. Flere af mine klassekammerater har liket den. De synes, du er sjov,« sagde hun langsomt. »Men jeg har ikke fortalt dem, at du er min bror.«

Simon krympede sig. Mor og far stirrede på ham.

»Nej Simon!« Mor slog hænderne sammen. »Det har du ikke gjort!«

»Jo, han har,« sagde Emilie.

Simon hadede hende. Hun sad der med sit lyse hår og sin perfekte makeup og behøvede slet ikke kæmpe for at blive populær i sin nye klasse.

»Den video må du slette med det samme! Hvordan kunne du finde på det?« Fars humør var slået om på et splitsekund.

»Okay, okay.« Simon tog hænderne op for at signalere, at han overgav sig. *Men jeg gør det ikke*, tænkte han. *Det finder de alligevel aldrig ud af.*

Han vidste godt, at Emilie nok ville finde ud af det. Men forhåbentlig gik der noget tid. Hun tjekkede kun videoer, der handlede om hår og makeup. Hun havde ikke gidet abonnere på hans og Rasmus' kanal, selv om han havde plaget hende om det, dengang de startede den. Nu var det rimelig heldigt. Og forhåbentlig ville det også vare længe, før hun tilfældigt faldt over hans 24 hour challenge.

Efter middagen gik Simon ind på sit værelse og tjekkede YouTube. Han sørgede for, at skærmen på telefonen vendte væk fra døren. Ingen måtte overraske ham og opdage, hvad han så på. Han scrollede gennem kommentarerne. Der var en ny fra Seb05:

Seb05

Fin video, Selfie-Simon. Men rigtig farligt var det jo ikke. Den næste challenge er så svær, at jeg tvivler på, du kan klare den. Jeg vil ikke skrive den her, for så vil folk forsøge at tale dig fra den. Skriv din mailadresse, så sender jeg en pb.

Simon måtte læse det flere gange. Han tænkte på Sebastian. Hans halvlange lyse hår. Hans hånlige latter. Hans jerngreb om de andre drenge i klassen. Simon måtte ikke vise svaghed. Måtte ikke. Så var det ude med ham.

Hurtigt tastede han sin mailadresse og trykkede send, før han kunne nå at fortryde.

Han var fuld af bange anelser, da han ti minutter senere tjekkede sin mail. Og med god grund.

Hej Simon. Du kender nok det sted, hvor lokalbanen krydser landevejen. Det er ikke så langt fra stationen. Når bommene går ned, skal du løbe over skinnerne. Først når de er helt nede, og lige før toget kommer! Er Selfie-Simon kujon eller cool? Jeg glæder mig til at se din video på YouTube. Seb.

Simon rystede over hele kroppen. Han forestillede sig toget, der kom nærmere og nærmere, mens han stod og tog tilløb. Lokoførerens chokerede ansigt, når han løb. Toget, der tudede, og bremser, der hvinede. Han havde engang set en film, hvor en dreng havde stillet sig på skinnerne for sjov. Da toget kom, og han ville løbe væk, sad hans støvle fast. Han kunne ikke rokke sig ud af stedet og blev ramt af toget og døde. *Jeg gør det ikke,* tænkte han.

Han ville ignorere Seb. Så måtte han leve med konsekvenserne.

Kapitel 6

Mandag morgen rumlede uroen i Simon på vej til skole.

Hele søndagen havde han ventet på, at mors telefon skulle ringe. At nogen skulle fortælle hende om videoen, hvor han overnattede på skolen. Men det skete ikke.

Han havde googlet 'Må man sove på sin skole?', men fik kun svar, der gik på reglerne for sportsarrangementer. Der skulle altid være en voksen til stede.

Det, han havde gjort, var måske ikke ulovligt. Han kunne nok ikke komme i fængsel, men han ville helt sikkert få ballade, når lærerne fandt ud af det.

Da han trådte ind på skolen, forventede han næsten, at skolelederen stod klar med en bortvisning. Men alt lignede sig selv. Også Vivi, der vimsede forbi og sagde godmorgen. Kunne

det virkelig passe? Videoen var set af næsten 20.000 mennesker. Havde ingen ringet eller skrevet til skolen?

»Fed video,« hviskede Jonas, da Simon gled ned på sin plads.

Simon smilede mat. Rosa vendte sig og gav ham thumbs up. 20.000, mimede hun med overdrevent store mundbevægelser. Hun kunne sagtens være glad. Ingen kunne se, at hun havde filmet en del af videoen.

Vivi klappede i hænderne.

»Slå op på side 66 i bogen,« sagde hun.

Simon fandt sin bog og forsøgte at koncentrere sig om at sætte kommaer. Kryds og bolle. Grundled og udsagnsled. Vivis stemme kværnede.

Hans telefon lyste i bukselommen. Han kunne se det igennem stoffet. Forsigtigt lirkede han den frem. Der var en ny mail til ham. Fra Seb05.

> Du har ikke svaret. Siger du ja til min udfordring?

Simon følte et stød i mellemgulvet. Han skævede til Sebastian. Han havde ikke sin telefon fremme. Hvordan kunne han så sende en mail? Han havde tilsyneladende overnaturlige evner.

Jeg ignorerer ham. Jeg ignorerer ham, sagde Simon til sig selv. Men hans sidste rest af koncentration var væk, og han sad uroligt resten af timen. Han måtte væk, så snart det ringede ud.

Efter timen tog han sin taske og gik op til Vivi.

»Jeg føler mig sløj, så jeg går hjem,« sagde han.

Vivi kiggede bekymret på ham.

»Du er også helt bleg,« sagde hun. »God bedring.«

Ude på gangen kom Rosa løbende efter ham.

»Hvad sker der?« spurgte hun forpustet.

Simon stirrede på hende.

»Hvad tror du? Der er 20.000, som har set videoen,« hvæsede han. »Hvor lang tid tror du, der går, før jeg bliver hentet op på kontoret til en skideballe? Eller en bortvisning. Jeg magter ikke at sidde og vente!«

»Okay.« Rosa så tænksom ud: »Jeg går med dig.«

Simon ville protestere. Han orkede ikke Rosa lige nu. Men hun løb bare ind i klassen og kom kort efter tilbage med sin taske.

»Hvor skal vi gå hen?« spurgte hun.

Simon ville allerhelst hjem. Men mor havde hjemmearbejdsdag, så det var ingen mulighed.

»Fyrrummet?« foreslog han. Rosa nikkede.

Det lykkedes dem at komme uset derned, og de smed deres tasker på gulvet. Simon følte sig helt udmattet. Selfie-Simon var væk.

»Sebastian forfølger mig,« hviskede han. »Eller ... Sådan føles det næsten.«

Han viste Rosa de to mails fra Seb.

»Han er jo ikke rigtig klog.« Rosa rynkede panden. »Det der gør du ikke!«

»Nej,« sagde Simon lavt. »Men hvad skal jeg så? Hvordan får jeg ham til at holde op?«

Rosa så opgivende ud.

»Det bliver svært,« sagde hun. »Tro mig. Jeg har kendt ham i mange år. Han bliver værre og værre.«

Rosa slog med håret og sagde: »Kom Jonas,«

på en måde, så hun lød fuldstændig som Sebastian. Simon kunne ikke lade være at le.

»Du kender ham virkelig godt, hvad?« sagde han.

Rosa blev alvorlig. »Ja. Lidt FOR godt,« sagde hun mørkt.

»Hvad mener du?«

Rosa blev ildrød i kinderne.

»Jeg var forelsket i ham. Indtil for nylig,« mumlede hun. »Du må ikke sige det til nogen.«

Simon stirrede målløs på hende. Men selvfølgelig. Han vidste det jo. Pigerne var altid vilde med den populære dreng i klassen. Han havde bare troet, at Rosa var anderledes.

Han havde også haft tilbedere i den gamle klasse. Det var altid de mest kiksede piger, som var mest ivrige ... Han bremsede sine tanker.

»Er han slet ikke til at stoppe?« spurgte han. »Det må du jo vide.«

Rosa sendte ham et såret blik.

»Du må ikke drille mig. Jeg synes selv, det er virkelig langt ude. Men jeg kan jo ikke gøre for, hvad jeg føler.«

Simon skar en grimasse.

»Men er han? Altså til at stoppe? Eller er han ligeglad med, at jeg kan dø?«

Rosa trak på skulderen.

»Jeg tror ikke, han vil have, at du dør,« sagde hun. Som om det var nogen trøst! Kunne han overhovedet stole på Rosa, når det drejede sig om Sebastian?

»Har du kysset ham?«

Rosa rystede på hovedet. »Hvad tror du selv?«

Hun så trist ud, og Simon lagde en arm om hende. Hun lænede sit hoved mod hans skulder. Sådan sad de længe.

»Du må snakke med ham,« sagde Rosa til sidst. »Du må sige til ham, at han skal stoppe.«

»Som om det vil gøre nogen forskel! Han vil da skide på mig.«

Rosa sukkede. »Det vil han nok. Men jeg kender en anden, som måske ikke vil skide på dig.«

»Hvem?« Simon rettede sig op.

»Jonas,« sagde hun langsomt. »Jeg tror, han kan lide dig. Jeg tror, han gerne ville være venner med dig, hvis det ikke var for Sebastian.«

Simons hjerte hamrede vildt, da han låste sig ind derhjemme. Mor kom ud i gangen. Hun så helt normal ud. Ingen strenge rynker i panden eller vrede i blikket, selv om han kom alt for tidligt.

»Hvorfor kommer du nu?« spurgte hun overrasket.

»Jeg har ondt i maven. Jeg fik lov til at gå hjem.«

»Din stakkel. Gå du ind og læg dig. God bedring.« Mors stemme var medfølende. Simon krympede sig. Hun skulle bare vide.

Inde på værelset lyste hans telefon op. Ny mail fra Seb.

> Sig ja til min challenge. Løb ud foran toget. Ellers spørger jeg Vivi, om man gerne må være på skolen en hel nat. Det er ulovlig indtrængen. Hvad mon skolen siger til det?

Simon gøs. Ulovlig indtrængen. Han googlede det. *Med bøde eller fængsel indtil seks måneder straffes den, som uberettiget skaffer sig adgang til*

fremmed hus eller andet ikke frit tilgængeligt sted, læste han. Fængsel indtil seks måneder!

Han måtte slette videoen med det samme! Men det ville ikke gøre nogen forskel. Alt for mange mennesker havde set den allerede.

Han tænkte sig om. Klokken var 12.30. Klassen havde ikke flere timer med Vivi i dag. Sebastian ville nok først spørge hende i morgen. Han måtte tale med Sebastian inden da – som Rosa havde foreslået. Han måtte stoppe ham.

Det bankede på døren.

»Vil du have te, skat? Jeg har også revet et æble til dig.«

Simon skyndte sig ned under dynen og trak den op til næsen.

»Ja tak,« sagde han.

Mor kom ind med en bakke. Hun trak skrivebordsstolen over til sengen og stillede bakken på den.

»Værsgo,« sagde hun.

Hun satte sig på sengekanten og kiggede undersøgende på Simon.

»Går det bedre i skolen?« Hvorfor spurgte hun om det?

Simon skyndte sig at nikke.

»Så du pjækker ikke? Du er virkelig sløj?« fortsatte mor.

Simon nikkede igen. Hans kinder brændte.

»Okay,« sagde mor langsomt. »Men lov mig at du siger til, hvis du ikke har det godt i den nye klasse, ikke?«

»Jo,« kvækkede Simon. Han lukkede øjnene. Han havde lyst til at fortælle mor det hele. Men det gik ikke. Han vidste, at mor ville ringe til Sebastians forældre. Hun ville forlange, at Sebastian stoppede med sine udfordringer.

Bagefter ville Simon aldrig mere kunne vise sig i den nye klasse. Han ville for evigt være stemplet som en sladrehank og mors lille dengsedreng.

Mor aede ham på kinden. Så rejste hun sig.

»Jeg må videre med mit arbejde. Kald, hvis der er noget,« sagde hun.

Så var hun væk.

Simon slog dynen til side. Han måtte ud. Hen til skolen og have fat i Sebastian. Måske kunne han fange ham, når klassen fik fri? Men først måtte han ud af huset, uden at mor opdagede det.

Heldigvis lå hans værelse i stueplan, og et stort vindue vendte ud mod haven. Han skulle bare hente sine støvler og sin jakke i gangen. Han lindede på døren til sit værelse. Mor sad og skrev på computeren. Han listede ud efter overtøjet og var næsten tilbage på værelset, da mors telefon ringede.

»Ja goddag,« sagde hun.

Det var nok. Simon spurtede det sidste stykke tilbage til sit værelse, flåede vinduet op og hoppede ud. Han styrtede væk fra huset og stoppede først, da han var tre veje væk. Måske var det bare en af mors kolleger, der havde ringet. Men det kunne også være skolen.

Han kiggede ned. Han havde stadig sine støvler i hånden, og hans sokker var gennemblødte af sjap. Fandens. Hurtigt trak han strømperne af og puttede dem i lommen. Så stak han de iskolde bare fødder i støvlerne. Han følte sig alt andet end klar til at møde Sebastian.

Han kiggede på sin telefon. Klokken var 13. Der var flere timer, til skoledagen var slut. Han skuttede sig og trak jakken på. Men han var stadig iskold. Han begyndte at gå. Måske

kunne han bare gå og gå? Skride fra det hele? Det ville være dejligt.

Men Selfie-Simon protesterede. Ingen skulle true ham! Han begyndte med faste skridt at gå i retning af skolen.

Da han var ved cykelstativerne, tjekkede han elevintra. Der var en klasseliste. Han fandt Sebastians telefonnummer.

Mød mig ved cyklerne nu. Vh Simon

Bagefter rystede hans hænder. Hvad havde han gang i? Tænk, hvis Sebastian ignorerede ham. Så var han til grin. Han lukkede øjnene og trak vejret dybt. Rokkede med tæerne, der føltes som istapper. Så hørte han skridt, der nærmede sig.

Han åbnede øjnene og trådte et par skridt frem. Sebastian kom til syne. Han så ægte overrasket ud.

»Hvad vil du?« spurgte han.

Simon ønskede, at han havde lagt en plan. Nu stammede han bare:

»Du ... du skal holde op!«

»Med hvad?« Sebastian kneb øjnene sammen.

»Det ved du udmærket godt!«

»Nej.«

»Jo.«

Sebastian sukkede dybt og slog med håret.

»Du er altså virkelig *weird*. Filmer du mig? Står din lille veninde Rosa og gemmer sig med sit kamera et sted?«

»Nej!«

»Nå. Men så ...« Sebastian vendte sig og skulle til at gå. Simon hev fat i hans arm.

»Vil du benægte, at det her er dig?« Han viste mailen med udfordringen fra Seb.

Sebastian læste den og skar en grimasse.

»Det er jo sygt. Det er ikke mig,« sagde han.

»Hvem fanden skulle det ellers være?« råbte Simon desperat.

»Aner det ikke.« Sebastian rev sig løs og begyndte at gå. I samme sekund strøg en ny mail ind. Fra Seb05. Simon løb efter Sebastian.

»Nu stopper du altså. Din nar,« skreg han.

»Bliver du ved?«

»Du har lige sendt mig en ny mail. Indrøm det,« hvæsede Simon.

Sebastian slog ud med hænderne og lo.

»Sorry. Min telefon ligger i min jakkelomme. Og min jakke hænger i klassen,« sagde han. »Du vil måske med ind og tjekke? Nå nej, du er jo SYG.« Det sidste sagde han overdrevent langsomt.

Simon kogte. Sebastian var et røvhul! Men Simon troede på ham, når han sagde, at det ikke var ham, der var Seb05. Han kunne ikke have sendt den sidste mail.

Hvem var det så, der plagede ham?

Han gik langsomt hjemad. Hans hjerne kørte på fuld speed. Rosa poppede op i hans tanker. Det med challenges var hendes idé. Så var der hendes iver efter at optage hans videoer. Alle detaljerne, som hun nærmest havde planlagt, før han overhovedet kom ind over. Hendes underlige undskyldning om, at hendes mor var kommet med slik og på den måde havde opdaget, at de ikke sov hos ham ...

Simon satte farten op, og ti minutter senere stod han foran Rosas dør. Han tog sin telefon frem og læste den sidste mail fra Seb05:

> Din kujon! Du vil fortryde det, hvis du siger nej til min challenge. Jeg skal sørge for, at du får så mange hatere på YouTube, at du må lukke din kanal.

Han ringede på og holdt knappen inde, indtil døren endelig gik op.

»Er det dig?« spurgte han og holdt telefonen frem, da Rosa åbnede.

»Hvad?«

»Er det dig, der er Seb05?«

»Hvad tror du selv?« Rosa, som havde set så glad og overrasket ud, lige da hun åbnede, var blevet helt bleg.

»Tja ...« Simon trak på skulderen: »Jeg tror faktisk, det er dig.«

Rosa fik tårer i øjnene.

»Helt ærligt, Simon. Jeg troede, vi var venner.«

»Det troede jeg også.«

»Men hvorfor skulle jeg ...? Hvor er du bare tarvelig!« råbte Rosa og smækkede døren i.

»Rosa!« råbte Simon og ringede på igen.

»Skrid! Du er ligesom alle de andre,« skreg hun.

Simon trykkede ringeklokken i bund. Længe. Men hun åbnede ikke. Han følte sig som jordens største nar, da han sjoskede hjem.

Kapitel 7

Simon dukkede sig hele vejen op ad indkørslen. Han ville tage turen ind ad vinduet igen. Så var der håb om, at mor ikke opdagede, han havde været væk. Men vinduet var lukket og haspet indefra. Fuck!

Mor kom ud i gangen i samme øjeblik, han trådte ind af døren.

»Simon! Hvad har du gang i?«

»Hvad mener du?« Simon forsøgte at se uskyldig ud, men det prellede af.

»Jo, nu skal du høre. Jeg er blevet ringet op af Andreas. Lederen fra din skole. Han fortæller, at der ligger en video på YouTube, hvor du er på lærerværelset hele natten. Nogen havde sendt et link til Vivi. Videoen er filmet fredag nat, hvor du sagde, du var hos Rasmus. Det er løgn nummer ét. Vivi havde sørme også fået et link til en video, hvor du kysser hende.

Den video havde du lovet at slette. Det er løgn nummer to.«

»Mor, jeg ...« Men mor var ikke til at stoppe.

»Så er der den med, at du er syg i dag. Men hvorfor render du så rundt udenfor? Løgn nr. tre. Hvad fanden har du lavet? En ny mærkelig film?«

»Mor ...« Simon mærkede tårerne presse sig på. »Du aner ikke, hvordan det er.«

»Det er muligt.« Mor lød mildere nu. »Men så forklar mig det.«

»Okay.« Simon sukkede og trak støvlerne af. Han opdagede en stor vabel på sin ene hæl. Mor så den også.

»Åh nej. Jeg henter et plaster,« sagde hun.

»Tak,« mumlede Simon og kunne ikke længere holde gråden tilbage.

Bagefter sad de i køkkenet, og Simon fortalte mor det hele. Hun forstod godt, at det var svært at være den nye dreng i klassen. Men hun fattede ikke, at det var fedt at være et navn på YouTube.

»Hele den der jagt på likes ... Det er så overfladisk,« sagde hun.

»Man kan tjene penge på det. Man kan blive så rig, at man kan droppe skolen,« indvendte Simon.

Mor lavede himmelvendte øjne: »Nej tak, min fine ven.«

Simon sukkede. Så fortalte han om Seb05. Han viste mor de mails, han havde fået, og blodet forsvandt fra hendes ansigt.

»Det her må du aldrig gøre,« sagde hun.

»Det gør jeg heller ikke. Jeg tør ikke. Så må de hate mig,« sagde Simon tonløst.

Mor nikkede. »Og du aner ikke, hvem det er?«

Simon rystede på hovedet.

»Det er sikkert ham, der har sendt de der links til Vivi. Jeg tror, det er én fra den nye klasse. Men jeg er ret sikker på, at det ikke er Sebastian.«

Mor så tænksom ud.

»Jeg skriver til Vivi. Hun må stoppe det,« sagde hun. »Og du kan passende sige undskyld til hende også.«

Simon nikkede.

»Jeg går ind og sletter videoen med det

samme,« sagde han. »Og jeg skriver til Vivi på elevintra. Men du skal ikke skrive til hende. Så bliver jeg helt til grin.«

Han forestillede sig, at Vivi stod ved tavlen og talte alvorligt til hele klassen: *Simons mor har skrevet til mig. Simon har et problem. Nogen truer ham på mail. Hvem er det?*

»Jeg må klare det her selv,« sagde han bestemt. Mor så tvivlende på ham. Men så nikkede hun langsomt.

»Bare du ikke gør det med toget. Det må du love mig,« sagde hun.

»Jeg lover,« sagde Simon og så hende i øjnene. Hvad var det værste, der kunne ske? At han blev hatet på YouTube? At han mistede en del af de næsten 700 subscribers, han havde fået? Det ville være slemt. Men han ville overleve, trods alt.

Simon havde skrevet mange hundrede ord – og slettet de fleste af dem igen – inden han fik sendt sin mail til Vivi. Han skrev undskyld for det med kysse-videoen. Men ikke et ord om truslerne fra Seb05. For hvad kunne Vivi gøre ved dem?

Bagefter gik han ind på Minecraft. Rasmus spillede, kunne han se.

Han ringede til ham på Skype. Rasmus lød glad, da han svarede. Han ville gerne spille sammen, og snart var de i gang med deres by.

»Hov for resten, har du egentlig fået din nye challenge?« spurgte Rasmus.

»Ja. Men den er for vild. Jeg tør ikke.« Simon fortalte om lokaltoget.

»Det kunne ellers blive en fed video. Den ville blive monsterpopulær,« sagde Rasmus ivrigt.

»Synes du, jeg skal gøre det?«

»Det ved jeg ikke. Selvfølgelig er det farligt. Men du vil jo gerne være YouTube-stjerne, ikke?«

»Tjo.«

»Hvor mange har set skolevideoen? 20.000? 25? Jeg tror, at dobbelt så mange ville se den togvideo. Du går efter Guldtuben. Glem ikke det.«

»Men det er farligt!«

»Come on, Simon, du er da ikke en bange-buks. Er du?«

»Det ved jeg ikke,« sagde Simon mut, og de spillede videre uden at sige noget.

»Hvad sagde skolen til, at du havde været der hele natten?« spurgte Rasmus endelig.

»Ikke så meget.« Det gik op for Simon, at mor havde glemt at fortælle, om Andreas var gal. Hun havde heldigvis også glemt at bede ham slette videoen.

»Fuck, nu skriver min mor. Jeg skal lave lektier,« sagde Rasmus.

Kort efter loggede han af. Simon spillede lidt videre. Det var ikke det samme alene. Der lød et ding fra hans mobil. Ny mail fra Seb05.

> Hej Simon. Nu ved skolen det med din overnatning ... Hvis du ikke siger ja til min challenge senest i morgen aften, ringer jeg til politiet og anmelder dig for ulovlig indtrængen. Seb.

Politiet! Simon stirrede på ordet. Han var for ung til at komme i fængsel, det vidste han. Men måske kunne mor og far få en kæmpebøde. Eller han kunne komme på børnehjem! Han mærkede en knytnæve i maven.

Måske skulle han bare gøre det med toget? Få

det overstået. For Rasmus havde jo ret. Videoen kunne give ham det endelige gennembrud som YouTuber.

Jeg tør godt. Selfie-Simon er ikke en kujon. Simon lå på sin seng med lukkede øjne. Han mumlede de to sætninger igen og igen. Imens så han scenen med toget for sig. Hvor slemt kunne det være? Hvis bare han kiggede ned, så han ikke faldt over skinnerne ...

Videoen ville blive et hit. Det havde Rasmus overbevist ham om. Og hvis han lavede den, slap han for Seb05's trusler. *Indtil han finder på noget endnu mere farligt,* tænkte Simon. Men han beroligede sig selv. Seb kunne ikke true ham efter togvideoen. Det var vel ikke ulovligt at løbe ud foran toget. Bare hamrende farligt og dumt.

Jeg gør det. Jeg laver filmen i aften, besluttede han. Det skulle jo være, inden Seb ringede til politiet.

Udenfor lå haven i tusmørke. Når han skulle filme, ville det være bælgmørkt. Han ønskede, at han kunne få Rosa med. Filmen

ville blive bedst med hendes kamera. Men han turde ikke spørge. Hun ville helt sikkert ikke snakke med ham. Han havde været tarvelig, igen, igen. Han slog med en knytnæve ned i sin dyne. Fandens.

Så slog det ham, hvem han kunne spørge. Rasmus! Selvfølgelig. Hvorfor havde han ikke tænkt på det? Det ville være fedt at se ham igen. Han havde også et godt kamera og ville helt sikkert hjælpe. Han var jo så vild for, at Simon skulle lave den video.

Hurtigt gik han på Rejseplanen og tjekkede tider. Lokaltoget kørte en gang i timen frem til midnat. Og Rasmus kunne tage bussen og toget og være hos ham i løbet af to timer.

Inden han kunne nå at fortryde, ringede han til Rasmus og bad ham komme. Rasmus kunne nå at tage af sted, inden hans forældre kom hjem og sagde, at han ikke måtte. De kunne mødes på stationen ved 19-tiden. Ikke langt derfra var den skide jernbaneoverskæring.

Rasmus var med på den. Han lød begejstret, og Simon lod sig med hamrende hjerte falde

tilbage i sengen. Han turde ikke det her. Men nu var der ingen vej tilbage.

Ved aftensmaden kunne Simon næsten ikke få en bid ned. Mor så bekymret på ham.

»Måske er du vitterlig sløj?« Hun lagde en hånd på hans pande. »Du virker lidt varm.«

Simon nikkede.

»Jeg går ind og lægger mig.« Han gjorde sin stemme ynkelig.

»Gør det. Skal jeg komme med en kop te senere?«

»Ellers tak. Jeg vil bare gerne sove.«

Han krydsede fingre for, at mor ikke ville tjekke hans værelse. Han var nødt til at bruge vinduet som udgang for anden gang i dag. Men denne gang ville han ikke efterlade det på vid gab. Han ville skubbe det til og lægge en masse tøj under sin dyne, så det så ud, som om han lå der. Det virkede altid på film.

Han skottede op mod køkkenvinduet på sin vej gennem haven. Ingen mor. Så løb han, ud af haven og ned ad gaden. Han stoppede først

ved gadehjørnet. Ikke et øje i sigte. Ingen fulgte efter ham.

I det fjerne kunne han høre lokaltoget tude. Simon gøs. Så gik han mod stationen.

Der faldt lette snefnug, da Rasmus steg af toget. Han var den eneste, som skulle af. Simon blev overvældet, da han så hans glade smil. Hvor havde han savnet ham! De krammede hinanden.

»Jeg er klar.« Rasmus klappede på kameratasken, der hang over hans skulder. »Viser du vej?«

Simon nikkede. De gik ad de stille villaveje. Ingen af dem sagde noget. Simon havde en klump af angst indeni. Alting blev langsomt hvidt. Alt for hurtigt var de ved jernbaneoverskæringen. Simon tjekkede sin telefon.

»Der er 25 minutter, til toget kommer. Det kommer derfra.« Han pegede.

»Okay. Jeg har lidt til ventetiden.« Rasmus trak en pose vingummier frem.

Simon rystede på hovedet. Han kunne stadig ikke få noget ned.

»Hvordan gør vi? Jeg skal vel først lave en intro.«

»Selvfølgelig.« Rasmus lynede kameratasken op. »Jeg har også stativ med.« Han begyndte at stille op.

Kom nu, Selfie-Simon, kom nu, heppede Simon på sig selv. Det måtte ikke glippe. Men knuden i maven voksede bare.

»Er du klar?« Rasmus stod med hånden på kameraet.

Ja, råbte Selfie-Simon. Men der lød ikke et ord. I stedet hviskede han:

»Jeg tror ikke, jeg tør.«

»Det mener du ikke.« Rasmus slog ærgerligt ud med armene. »Nu er jeg taget den lange vej.«

»Men det er farligt.«

»Vil du ikke være en berømt YouTuber?«

»Jo. Men jeg tør ikke.«

»Er du en kujon?«

»Ja, det er jeg vel.«

Rasmus sukkede: »Helt ærligt, Simon!«

»Du kan jo selv gøre det, hvis du er så modig!«

»Men det er jo ikke mig, der skal vise drengene i min nye klasse, at jeg er sej. Det er ikke mig, der er for cool til at have Minecraft-videoer liggende.«

»Du er stadig sur over, at jeg ville slette dem,« konstaterede Simon.

Rasmus nikkede. »Må jeg ikke bare slette de mest pinlige videoer?« vrængede han i et forsøg på at efterligne Simons stemme.

»De VAR altså ikke særlig fede,« sagde Simon.

»Det synes jeg.« Rasmus stirrede kampberedt på ham.

»Mine nye videoer er federe!«

»Ja, det synes DU. Du er så mega stolt over Selfie-Simon og alle hans subscribers! Du vil bare have endnu flere. Så gør det dog! Løb ud foran toget! Det giver likes.«

De stirrede vredt på hinanden.

»Vil du have, at jeg dør?« spurgte Simon.

»Selvfølgelig ikke. Men du dør heller ikke.«

»Hvordan kan du vide det? Hvad hvis jeg falder på skinnerne?«

»Det gør du ikke.«

»Hvad så hvis togføreren bliver rasende og ringer til politiet?«

»Så kommer politiet. Og hvad så? Det gør de også, hvis du ikke løber ud foran toget. Så går Sebastian til politiet med videoen fra skolen.«

»Ja, men ...« Simon stivnede. Hvad var det, Rasmus lige havde sagt?!

»Hvor ved du det fra? Det har jeg ikke fortalt. Og det er i øvrigt ikke Sebastian, der ...« Simon stirrede på Rasmus, som var blevet bleg.

»Er det dig?« spurgte Simon langsomt. »Er du Seb05?«

Rasmus tøvede. Så nikkede han.

»Er det dig, der truer mig?« skreg Simon. »Hvad fanden har du gang i?«

»Jeg ... Jeg ville bare hjælpe dig med at blive populær.«

»Jeg ville bare hjælpe dig,« vrængede Simon. »Du lyder fuldkommen som Rosa. Men jeg behøver ikke jeres hjælp.«

»Og jeg behøver ikke være din ven mere,« sagde Rasmus stille. »Jeg er jo ikke fin nok til dig, efter at du er flyttet.«

»Det passer ikke!«

Rasmus nikkede. Han havde tårer i øjnene.

»Du ER god nok til mig. Du er jo min bedste ven,« sagde Simon.

I det fjerne hørte de toget tude. Rasmus klikkede kameraet af stativet.

»Du skal ikke gøre det. Det er vanvid,« sagde han.

Simon nikkede. »Ja! Lad os gå hjem til mig. Du skal se mit nye værelse.«

Ding, ding, ding. Bommene begyndte at gå ned. I det samme bremsede en bil hårdt op i vejkanten. Bildøre smækkede. Rosa kom løbende.

»Simon,« råbte hun. »Du må ikke gøre det!«

Bag hende stod mor.

»Simon, du lovede!« Mor greb fat i ham og knugede ham ind til sig. Bag dem dundrede toget forbi.

»Lad os komme hjem,« sagde mor, da toget var væk. »Vi må se at få styr på det her.«

Kapitel 8

De sad på Simons værelse. Simon, Rosa og Rasmus. De drak varm kakao, som mor havde lavet til dem. De ventede på, at Rasmus' far skulle komme og hente ham. Simon mærkede varmen brede sig.

Rosa fortalte, at Simons mor var kommet hjem til hende.

»Hun havde opdaget, at du var væk. Hun så helt vild ud i hovedet og spurgte, om jeg vidste, hvor du var. Da jeg sagde nej, tænkte vi det samme, og jeg tog med for at vise din mor jernbaneoverskæringen.«

Simon trak vejret dybt.

»Er du stadig sur på mig?« spurgte han.

Rosa trak på skuldrene.

»Jeg forstår godt, hvis du er. Jeg har været rigtig led mod dig. Undskyld.«

Rosa kiggede længe ned i sin kop. Så smilede hun pludselig.

»Jeg ville i hvert fald ikke have, at du blev kørt over af toget,« sagde hun. »Hvem skulle jeg så spille Minecraft med?«

Simon smilede.

»Måske kan vi spille alle tre,« sagde han og skottede til Rasmus. Han pustede og pustede på sin kakao og havde ikke sagt et ord, siden de kom ind.

»Hvad siger du, Rasser?« spurgte Simon.

Rasmus kiggede på ham. Hans øjne var triste.

»Du kunne være død,« sagde han. »Det havde været min skyld. Jeg var bare så sur på dig.«

»Det var også nederen af mig, at jeg ville slette vores videoer,« sagde Simon.

Rasmus nikkede. »Men jeg gjorde noget til gengæld, som var tusind gange værre.«

Simon skar en grimasse. »Rolig nu. Du ville jo bare hjælpe mig, så jeg kunne blive en berømt YouTuber. Ikke?«

Rasmus nikkede.

»Men jeg ville også have, at du stadig var

min bedste ven. Jeg var bange for, at hun skulle tage min plads.« Han nikkede i retning af Rosa, som lo kort.

»Det kommer nok ikke til at ske,« sagde hun. Hun kiggede undersøgende på Simon.

»Jeg kan altså godt have flere bedste venner,« sagde han. »Og jeg håber, du stadig vil være min ven.«

Rosa blev rød i kinderne. »Selvfølgelig.«

»Godt. Jeg har jo brug for én til at filme mine videoer!« Simon lo, og Rosa daskede ham på armen.

Hans telefon vibrerede. Sms fra et ukendt nummer.

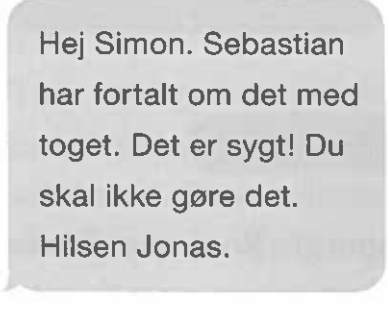

Han viste beskeden til Rosa.

»Hvad sagde jeg? Han kan godt lide dig,« sagde hun.

Simon følte sig varm helt ned i tåspidserne.

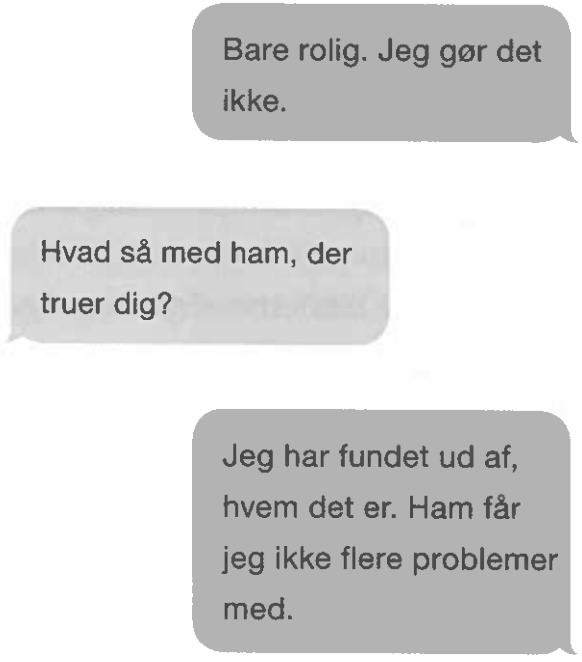

»Siger du det?« spurgte Rosa, som læste med over hans skulder.

Simon kiggede på Rasmus. Hans blik var uroligt.

»Nej. Det bliver mellem os, ikk'? Selfie-

Simon, Racer-Rasser og Rosalina.« De to andre nikkede.

Da Rasmus' far kom for at hente ham, passede det med, at de kunne sætte Rosa af på vejen. Simon gav high fives til dem begge to.

»Vi snakkes ved på Skype i morgen,« sagde han.

Rasmus nikkede.

Rosa lænede sig frem og gav Simon et hurtigt kram.

»Vi ses i morgen,« sagde hun.

Simon ventede, mens bilen bakkede ud af indkørslen. Rosa rullede vinduet ned og lænede sig ud.

»Selfie-Simon styrer! Verdens bedste YouTuber,« råbte hun ud i natten.

»Ja! Selfie-Simon styrer for vildt,« råbte Rasmus fra den anden side.

Så gassede bilen op og forsvandt.

Simon smilede. »Ja. Selfie-Simon styrer,« hviskede han.